

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΑΡΚΟΡΑΣ

ΑΠΑΝΤΑ

ΑΝΑΣΤΥΛΩΣΕ

Γ. ΒΑΛΕΤΑΣ

ΑΘΗΝΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΗΓΗΣ

1951

Λ Υ Ρ Ι Κ Α

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ

5 Αὐτός, πού σ' ἔνα λείψανο,
 προτοῦ τῇ μάχῃ ἀφήσεις,
 δάκρυα θλιμμένα σ' ἔκραξε,
 ὦ Ἐλευθεριά, νὰ χύσεις,
 τώρα εἶναι κρύος, ἀκίνητος,
 μὲ χέρια σταυρωμένα,
 καὶ κλάψες ἀπὸ σένα
 λὲς καὶ ζητάει κι ἐκεῖ.

10 Θυμᾶσαι; στὴν ἀκοίμητη,
 λαμπρὴ του φαντασία
 μέσ' ἀπὸ Ἑλλήνων κόκκαλα
 σ' εἶδε νὰ βγεῖς, ὦ θεία,
 μὲ ἀκονισμένο σίδερο,
 πού ἐδίψαε Τούρκων αἷμα,
 μὲ πόθου βία στὸ βλέμμα
15 πού ἐμέτρουνε τὴ γῆ.

20 Θυμᾶσαι πὼς δλόψυχά
 σὲ χαιρετοῦσε τότες
 ὁποῦ γιὰ σένα ἐπάλευαν
 πλῆθος γενναῖοι στρατιῶτες;
 "Αχ! τώρα πάλε ἀκούστηκε,
 πρὶν ἢ πνοή του σδύσει,
 ἀργὰ νὰ μουρμουρίσει
 τὸ θεῖο χαιρετισμό.

25 Ἔλα γοργά· τῆς δάφνης σου
 δὲν πρέπουν τὰ κλωνάρια
 μόνον ἐκεῖ πού ὁ πόλεμος
 θερίζει παλληκάρια.

30

Σάν ἕνα πλέξεις ἄφθαρτο
λαμπρὸ στεφάνι, ὡς ξέρεις,
θρηνώντας νὰ τὸ φέρεις
ἔλα μὲ βία κι ἐδῶ.

35

Ἴδὲς μίαν ἄλλη Ἀθάνατη,
ποῦ ἀπὸ ψηλὰ κινάει
καὶ στὴν ἀχνή παλάμη της
τὸ μέτωπο βαστάει·
λύρα κρατεῖ, μὲ δόμαυρο
μαγνάδι σκεπασμένη,
στὸ ξόδι ποῦ θὰ γένει
παγαίνοντας καὶ αὐτή.

40

Ἀγκαλιαστήτε, κλάψετε
κι οἱ δυὸ σ' αὐτὸ τὸ σῶμα,
ποῦ λὲς καὶ ἀπὸ τῆ φλόγα σας
εἶν' ἀναμένο ἀκόμα.
Χαρὰ στὴ γῆ, ποῦ ἀνοίγοντας,
θὰ λάβει, ὦιμέ! τῇ χάρη
στὰ σπλάχνα της νὰ πάρει
τὸ ἀτίμητο κορμί!

45

50

ᾠ! πέστε, Οὐρανογέννητες,
τί θησαυρὸ θὰ κλείσει,,
καὶ ὁ λάκκος ἀπ' τὰ βάθη του
μὲ μιᾶς νὰ λαχταρίσει·
τ' ἄστρα δροσιὰ νὰ ρίξουνε,
ἢ γῆ λουλούδια πλῆθος
στὸ εὐλογημένο στῆθος
στὴν ἄσπρη κεφαλή.

55

60

Πέστε, ν' ἀκούσουν Ἕλληνες
φίλοι κι ἐχθροί μας ξένοι,
ποῦ δὲ θὰ πᾶει κι ἡ τέχνη του
στὸ μνήμα ὡς πεθαμένη.

Ὅχι! Τὰ νέα της πλάσματα,
 σὰ θεῖα πουλιά, μιὰ μέρα
 θὰ χύσουν στὸν αἴρα
 πρωτάκουστη φωνή.

65

Μ' ἀγάπη αὐτὸς ἀνάστανε,
 βαθιὰ μὲ φόβο ἐκλειοῦσε,
 Τὰ φλογερὰ πετούμενα
 ποὺ ὁ νοῦς γεννοβολοῦσε·
 ἀνίσως τώρα ὀρφάνεψαν,
 θνητὴ δὲν ἔχουν φύση.

70

Ἄχ, ἔπρεπε νὰ ζήσει
 καὶ αὐτὸς παντοτινά!

Καὶ ζεῖ. Μὲ πλούσια χρώματα
 ἡ θεία ψυχὴ μᾶς μένει
 στὸ στίχο τὸν ἀθάνατο
 πιστὰ ζωγραφισμένη.

75

Ἐκεῖ τὸ πνεῦμα δείχνεται
 μὲ ἀναλαμπὴ μεγάλη·
 φέγγουν ἐκεῖ τὰ κάλλη
 ὅπου ἔχε στὴ θωριά.

ΤΑ ΚΑΣΤΡΑ ΜΑΣ

5

Τὶ σεισμὸς βροντοδέρνει καὶ τ' ἄστρα;
 τί φωτιὰ μαύρου κόσμου εἶν' ἐκείνη
 ποὺ ξερνοῦν τὰ θεόρατα κάστρα,
 μὲ καπνοὺς, μὲ λιθάρια πολλὰ;
 Μοιάζει, ναί, τῆς φωτιᾶς ὅπου χύνει
 τοῦ Ἐγκελάδου τὸ πύρινο στόμα,
 σὰν ὁ ἀντάρτης ταραάζεται ἀκόμα,
 μὲ τὴν Αἴτνη θαμένος βαθιά.

10 Τάχα οἱ Τοῦρκοι πετοῦν στὸν ἀέρα,
 μὲ τυφλή, μὲ παράκαιρη βία,
 ὅσα τείχη ἀποφράξαν μία μέρα
 στὴ μεγάλη, ἐχθρική τους ὁρμή;
 "Οχι, κόσμε! ἡ φιλόνομη Ἀγγλία
 τέτοια δόξα τοῦ Τούρκου φθονάει·
 15 ξαρματώνει, ἐρημάζει, χαλάει,
 πρὶν ἀφήσει τὴ μαύρη μας γῆ.

Μὲ χαρὰ ποὺ τὴ θλίψη πλακώνει,
 ὥς ἀκούει τ' ἀστροπέλεκα ἐκεῖνα,
 στοῦ νησιοῦ τ' ἀκρογιάλια σιμώνει,
 20 καὶ τηράζει, τηράζει ὁ λαός.
 Ἡ χαρὰ του εἶν' ἀδύνατη ἀχτίνα
 τῆς χαρᾶς ὅπου ὁ πλάστης γροικοῦσε,
 ὅταν γύρω τὸ χάος ἐθωροῦσε,
 κι αἰσθανότουν πὼς θάβγει τὸ φῶς.

25 Ναί, στὰ κάστρα, ποὺ δείχνουμε τώρα
 τῆς φθορᾶς, τοῦ πολέμου τὰ χνάρια,
 θεὲ νὰ ἴδεις, ὦ πολύπαθη χώρα,
 δοξασμένο σημάδι ἐθνικό.
 Τότ' ἐκεῖνα τὰ μαῦρα λιθάρια
 30 νέα τριγύρου σκορπώντας μαγεῖα,
 θὰ φανοῦν ἡ καημένη θυσία
 στὸν ὠραῖο τῆς πατρίδας βωμό.

Ἦρθε ἡ μέρα! Σ' ἐμᾶς δὲ χωράει
 μέρα τέτοια θεόργιστο μῖσος·
 35 τ' οὐρανοῦ μας τὸ χρῶμα γελάει·
 ὅλη ἀνθίζει καὶ χαίρεται ἡ γῆ:
 Σύρτε, ὦ ξένοι! φευγάτε, καὶ ἀνίσως
 ἀπὸ τοῦτα τὰ ἐλεύθερα μέρη
 τ' ἀγεράκι ἕναν ἥχο σᾶς φέρει
 40 δὲ θὰ νᾶναι κατάρας βοή.

Σᾶς θωρᾶμε—στήν ἔρημην ἄκρη,
 ὅθε πέρα μαυρίζουν οἱ λίθοι,
 μιὰ ματιὰ, θολωμένη ἀπὸ δάκρυ,
 νὰ μὴ ρίξει, δὲ λείπει κανεὶς·
 45 πόσο, ἄ! πόσο τὰ ἐλεύθερα στήθη
 σᾶς πλακώνει ἢ παράνομη πράξη,
 ποὺ οἱ μεγάλοι σᾶς ἔχουν προστάξει
 κι ἐνεργήστε, κακότυχοι, ἐσεῖς

ᾠ! τοῦ κάκου ἢ καρδιά σας φωνάζει
 50 καὶ σὰν ξένο ἔργο τέτοιο μισάει·
 τῆς πατρίδας ἢ φήμη ταράζει
 κάθε πνεῦμα μὲ ζάλη σφοδρή.
 Τ' ὄνομά της γραμμένο θωράει
 μὲς στὸ βράχο ποὺ ἐδῶθε μαυρίζει,
 55 καὶ καθένas γι' αὐτῆνε δακρύζει,
 ὅσο πλέον ἢ καρδιά του εἶν ἀγνή.

Ἄλλους χρόνους, θερμότερη λύπη
 ἀπ' αὐτὴ ποὺ τὰ σπλάχνα σας καίει,
 μὲ ὀργισμένο, συχνὸ καρδιοχτύπι,
 60 μία μεγάλη αἰσθανότουν ψυχὴ.
 Τὴν ὀργὴ καὶ τὴ λύπη τῆς λείει
 θεῖο τραγούδι, ποὺ φέρνει τρομάρα,
 τί βροντάει τσ' Ἀθηνᾶς ἢ κατάρρα
 στὴ γενναία τοῦ Προφήτη φωνή.

Ἄν ἤμπόρειε καὶ αὐτὸς νὰ γνωρίσει
 65 τῆς Ἀγγλίας τὸ τουρκόφιλο κρῖμα,
 ἦθε ξάφνου τὸ λάκκο του ἀφήσει,
 σὰ βαριά νὰ τὸν πλάκωνε ἡ γῆ·
 καί, ποθώντας τὸ πρῶτο του μνηῆμα,
 70 ὅταν ἤσκιο δὲν ρίχνουν οἱ λόγγοι,
 θὰ κινοῦσε στ' ἀνδρεῖο Μεσολόγγι
 ν' ἀναπάψει τὴ θεία κεφαλὴ.

75 ὦ νεκρὲ δοξασμένε, καμπόσο
 μεῖνε ἀκόμα στὸ μνήμα ποῦ σ' ἔχει!
 Τὴν Ἑλλάδα, ποῦ ἀγάπησες τόσο,
 μ' ἄλλη τύχη μία μέρα θὰ ἰδεῖς.
 88 Ὁ καιρὸς, ποῦ γιὰ σένα δὲν τρέχει
 χτίζει ἐδῶ, παρακάτου συντρίβει
 θεμελιώνει τὸ μαῦρο μολύδι,
 τὸ παλάτι σκορπάει καταγῆς.

Ο ΕΡΧΟΜΟΣ ΤΟΥ ΓΕΩΡΙΟΥ Α' ΣΤΗΝ ΚΕΡΚΥΡΑ

5 Εἶδες ποτέ, μὲ ἀπόκρυφη
 τῆς φαντασίας λαμπάδα,
 μία γῆ στὰ πλούσια κάλλη της,
 καμάρι τοῦ Θεοῦ;
 πατώντας τὴν Ἑλλάδα
 θὰ εὐρέθηκες αὐτοῦ,

10 Τ' ὠραῖο νησί, ποῦ ξέμακρα
 μὲ τὴ χαρὰ τ' ἀνθρώπου,
 χίλια τοῦ στέρνει ἀρώματα
 στῆς αὔρας τὴν πνοή,
 τοῦ μαγεμένου τόπου
 δὲν εἶναι ἀδέξια γῆ.

15 ὦ! Βασιλιά, δὲν ἔβλεπε
 ἢ ἀθῶα καρδιά σου πέρα
 ἐν' ἀκρογιάλι ἀγνώριστο,
 ὅλο εὐωδία καὶ φῶς;
 ἰδὲς το τέτοια μέρα
 στὰ βλέμματά σου ὀμπρός.

20 Λάμπει τὸ κύμα, ὀλόχαρο
φιλεῖ τὴν ἄκρη ἐκείνη
ποῦ πάει τὰ πρῶτα χνάρια σου
μὲ ἀγάπη νὰ δεχτεῖ,
ρόδα πολλὰ καὶ κρίνοι
βγαίνουν ὥστόσο ἐκεῖ.

25 Ἄν ἀμμουδιᾶς ἀνθίζουνε
καὶ βράχοι ὀλόγυρά σου,
στὸ νοῦ τ' ἀνθρώπου στρέφοντας
τὰ μάτια τῆς ψυχῆς,
ἀπὸ χαρὰ φαντάσου
30 τί Ἀπρίλη θὲ νὰ ἴδεις!

Χαῖρε, ἀκριβέ! Σὰν ἄγγελος,
πῶχει στή γῇ νὰ φέρει
ὅσα ὁ θεὸς τοῦ πρόσταξε
μηνύματα ἱλαρά,
35 ἐπάτησες τὰ μέρη
ποῦ σ' ἔκραζαν θερμά.

Μὲ θάρρος ἀνοιχτόκαρδο,
στή δεύτερη πατρίδα
καμμία δὲ φέρνεις δύναμη
40 ἀλλόφυλου στρατοῦ·
εἶναι ἡ δική σου ἀσπίδα
ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ.

Στὸν ἐρχομό σου ἀγροίκησε
πῶς ξάφνου αὐτὴ ἀναβρύζει
καὶ γύρω, ἀπὸ τίς ὁμορφες
45 τοῦ τόπου ἀκρογιαλιές,
τὰ πάντα πλημμυρίζει
μὲ ἀκράτητες φωνές!

50 Μὲ τέτοια ὄρμη χαρούμενη,
στή μία μεριά, στήν ἄλλη,
ἄθῳα πουλιά, ποὺ μάργωσε
τὸ δάκρυ τῆς νυχτός,
ἔταν ἡ αὐγὴ προβάλει
ὕμνολογοῦν τὸ φῶς.

55 Νὰ ἰδεῖ καθένας χαίρεται
τὴν ἐθνικὴ του ιδέα,
ποὺ σάρκα ἐπῆρε κι ἔκαμε
εἰκόνα τῆς ἀγνῆ
60 μίαν ὄψη τόσο νέα
καὶ τόσο ἀγγελικὴ.

Σὰν τὴν ἐλπίδα ἡ νιότη σου
λάμπει γι' αὐτούς, ποὺ τώρα
εἰς τὴ χρυσή τους βρίσκονται
τῆς ἡλικίας αὐγῆ,
65 καὶ ὀμπρὸς τους ροδοφόρα
ξανοίγουν τὴ ζωή.

Ἄλλ' ὅσοι γέροι ἐσκέθρωσαν
ἀπ' τοῦ καιροῦ τὰ τόξα
σε βλέπουν, καί, δακρύζοντας,
70 μὲ θλίψη προνοοῦν,
ποὺ εἰς ἔλθῃ σου τὴ δόξα
δὲ θέλει αὐτοὶ σε ἰδοῦν.

Ἀπὸ ψηλά στὸ διάβα σου
ῥαῖα κοράσια κλίνουν,
75 δαφνοβολώντας ἄκοπα
μὲ χέρια λυγερὰ,
ὅπου τὰ φύλλα δίνουν
μία ξένη χλωρασιά.

80 Δάφνη θὰ βγάλει ὁ δύσκολος
 βασιλικὸς σου δρόμος,
 ποὺ λίγη ὀμπρὸς τῆς βέβαια
 θὲ νᾶναι ἡ σημερινή·
 Ἄς βασιλέψῃ ὁ νόμος
 καὶ θὰ φυτρώσῃ αὐτή.

85 Ποιὸς ξέρει, ἀπὸ τὰ πράσινα
 κλαριά τῆς ἀποκάτου,
 μὴν ἔβγῃ μὲ τὸν ὕμνο σου
 τοῦ Πίνδου μιὰ φωνή
 90 ποὺ δύναμη θανάτου
 δὲ θέλει φοβηθεῖ.

Μὲ τόση τέχνη ἂν ἔστεργε
 νὰ μὲ προικίσῃ ἡ μοίρα,
 ὅση κρυφὴ ἀναγᾶλλιαση
 στὰ στήθη μου ἀγροικῶ,
 95 τοῦ Δημοδόκου ἡ λύρα
 θὰ ἤχοῦσε τώρα ἐδώ.

Ἄλλ' ὅχι ἐμὲ δὲ θαῖδλεπὸν
 στήν ἔρημη Τρωάδα
 ν' ἀναζητήσω τὸν ἥρωα
 100 τοῦ νέου μου τραγουδιοῦ·
 ἡ ἀναστημένη Ἑλλάδα
 μοῦ ἐμάγεψε τὸ νοῦ.

ὦ ! πόσα, ὦ ! πόσα νᾶκουες
 105 ἔργα λαμπρὰ καὶ νέα
 τὰ παληκάρια ἐκάμανε
 γιὰ τὴ γλυκειὰ τους γῆ,
 ὡσὰν τὸν Ὀδυσσεά
 θὰ ἐδάκρυζες καὶ σύ !

110 Χαῖρε!—στό νοῦ σου θάλεγες
χαῖρε, ἀκριβή πατρίδα!
δική μου ἄς εἶναι ἡ δόξα σου,
οἱ πόνοι σου, οἱ χαρές.
κάθε μεγάλη ἐλπίδα
ποῦ ἀνάβει τὲς καρδιές!

115 Πλὴν τώρα, ὦ ναί! στὸν ἥσκιο σου,
βασιλικὸ κλωνάρι,
ἄς ξαναγύρουν ἄφοβα
οἱ τέχνες, ποῦ ἀγαποῦν
βαλμένο στὸ θηκάρι
120 τὸ ξίφος νὰ θωροῦν.

Τριγύρω ἡ φύση δείχνοντας
λαμπρά, περίσσια κάλλη,
ἀπ' τὶς ἀγνὲς ἀγκάλες της
μὲ πόθο ἀκαρτερεῖ
125 γραφίδα θεία νὰ βγάλει
μία δεύτερη ζωή.

Τρέμει, ἂν ἴδεις, πατόκορφα
ἡ ξακουστή Πεντέλη
τὶ ἀκούει καινούριον Ὀλυμπο
130 στὰ σπλάχνα της θατιά,
καὶ νᾶθγει ὁ Ρήγας θέλει
μὲ τέκνα του πολλά.

Ἡ μοῦσα κλαίει, γυρεύοντας
τραγοῦδι, ὡσὰν ἐκεῖνο
135 ποῦ τῆς Ζακύνθου ἐδόξασε
τὸ πρόσχαρο νησι
ὥς πότε τέτοιο θρῆνο
θ' ἀκολουθήσει αὐτή;

140

Τοῦ μελωδοῦ τῆς Κέρκυρας
ἡ μαγικὴ ἁρμονία
στὴν αὖρα ἤχάει, σὰ νᾶλεγε
πῶχει τ' ὦραϊο γοργὰ
νὰ ξαναῖδεῖ τὰ θεῖα
φτωχά του γονικά.

145

Ὅλες μαζί στὸν ἥσκιο σου,
βασιλικὸ κλωνάρι,
ἄς ξαναγύρουν ἄφοδα
οἱ Τέχνες, ποὺ ἀγαποῦν
βαλμένο στὸ θηκάρι
τὸ ξίφος νὰ θωροῦν.

150

Μῖσος, ὀργὴ κατὰκαρδα
ἄς θησαυρίσουν ὅλοι,
γιὰ τὸν καιρὸ ποὺ ἡ βάρβαρη
ψευδόπιστη φυλὴ
τῆς γῆς τὸ περιδόλι
θ' ἀφήσει, θὰ χαθεῖ.

155

Ὁ Μέγας, ποὺ κατέβαινε
πολέμου ἀστροπελέκι
στὰ βορεινά σου κύματα,
χτυπώντας τὸν ἐχθρὸ
κρυφὰ σὲ παραστέκει
μὲ βλέμμα φλογερό.

160

Σὰν τί χαρὰ τὸ πνεῦμα του
μὲ μιᾶς θὰ συνεπάρει
τὴν ὥρα ποὺ ξετρέχοντας
τὰ τούρκικα πανιά,
στὸν κάμπο τοῦ Κανάρη
θὰ ὀρμήσεις τολμηρά!

- 165 Ὅταν μακρὺς ἀντίλαλος
πολέμου ὀλεθροφόρου,
ἀπὸ τῆ μαύρην Ἑπείρο
καὶ Θεσσαλία χυθεῖ
στὴν ἄκρη τοῦ Βοσπόρου,
στοῦ πόθου μας τὴ γῆ!
- 170 ὦ! Πότε, πότε, αὐξάνοντας
τοῦ Ἀγαρηνοῦ τὸν τρόμο
θὲ νᾶβγει ὀλόρθο φάντασμα,
μὲ σκῆπτρο καὶ σπαθί,
τὸ νέο του κληρονόμο
175 νὰ προσκαλέσει ἐκεῖ!
- 180 Τώρα σιγάει. Στὸν ἥσκιο σου,
βασιλικὸ κλωνάρι,
ἄς ξαναγύρουν ἄφοδα
οἱ Τέχνες, ποὺ ἀγαποῦν
βαλμένο στὸ θηκάρι
τὸ ξίφος, νὰ θωροῦν.
- 185 Συχνὰ στὰ μέρη νᾶρχεσαι,
πού, σύμβολον εἰρήνης,
παντοῦ τὸ πλούσιο φαίνεται
κλαρὶ τῆς Ἀθηνᾶς.
Μὴ θλίβεσαι ἂν ἀφίνεις
τὸν τόπο τῆς θεᾶς.
- 190 Τὴν ὥρα ποὺ πρωτόσχιζες
τ' ὠραίου νησιοῦ τὸ κῦμα,
φωνὴ θὰ σοῦπε ἀντίμακρα
συρμένη ἀπ' τὸ γιालό:
στάσου! θὰ ἴδεις τὸ μνῆμα
τοῦ Κυβερνήτη ἐδῶ.

- 195 Σύρε γοργὰ καὶ ἀσπάσου το
 σὰ θεῖο προσκυνητάρι·
 πῆς τῆς Ἑλλάδας τ' ὄνομα,
 καὶ ἀπὸ βαθιὰ θ' ἀκοῦς
 τὸ θαυμαστὸ λιθάρι
 νὰ ἠχολογᾷει χησμούς.
- 200 Μὲ σέβας τότε ἀπλώνοντας
 τ' ἀγνό σου χέρι ἀπάνω,
 ὀρκίσου, ὡς νᾶχες μάρτυρα
 τὸν ἔνδοξο νεκρό·
 θὰ ζήσω, θὰ πεθάνω
 205 σὰν Ἑλληνας κι ἐγώ!

Β Α Σ Ι Λ Ι Κ Ο Σ Υ Μ Ν Ο Σ

- Κατὰ τ' ἄστρα, στὸ θρόνο τοῦ Ὑψίστου
 τῆς Ἑλλάδας τὸ τέκνο ἄς γυρίσει
 τ' ἀναμένα φτερὰ τῆς ψυχῆς του,
 καί, στὴ φλόγα τοῦ πόθου του, ἄς πεῖ·
 5 ὁ καλὸς βασιλιᾶς μου νὰ ζήσει,
 τὴν Ἑλλάδα μεγάλη νὰ ἰδεῖ.
- Σὰν ἀχνὴ πρωτοφαίνεται ἡ μέρα,
 σὰν ὁ ἥλιος χρυσώνει τὴ δύση,
 ἄς πετάει στὸν ἀμέτρητο αἰθέρα
 10 ἕνας ἦχος, μία μόνη φωνή·
 ὁ καλὸς βασιλιᾶς μου νὰ ζήσει,
 τὴν Ἑλλάδα μεγάλη νὰ ἰδεῖ!

15 Ἄν ἡ ἐλπίδα κανένα ποτήρι
 μυστικά καὶ τοῦ σκλάβου γιομίσαι,
 στὸ φτωχό του ἐθνικὸ πανηγύρι
 μὲ χαρὰ χαμηλόφωνη ἄς πεῖ :
 ὁ καλὸς βασιλιάς μου νὰ ζήσει,
 τὴν Ἑλλάδα μεγάλη νὰ ἰδεῖ !

20 Πλὴν εἰς ὅλα τὰ ἐλεύθερα μέρη
 δίχως φόβο τὸ ζήτω ἄς βροντήσῃ·
 χλωμιασμένο τοῦ Τούρκου τ' ἀστέρι
 ἄς ἀκούσῃ τὸν ἦχο νὰ πεῖ :
 ὁ καλὸς βασιλιάς μου νὰ ζήσει,
 τὴν Ἑλλάδα μεγάλη νὰ ἰδεῖ !

ΡΕΓΓΙΝΑ ΣΚΑΡΠΑ

5 Ἐδῶ, στοῦ κόσμου τ' ἄχαρο
 καὶ μολυσμένο χῶμα
 πῶς ἓνα πόδι ἀθάνατο
 περιπλανιέται ἀκόμα ; —
 Πνεῦμα καλὸ, τί σ' ἔφερε,
 τί σὲ βαστάει στὴ γῆ ;

10 Ξενιτεμένος ἄγγελος
 εἶσαι, ἀκριβὴ παρθένα !
 Τοῦ κάκου, μὲ ταπείνωση
 τ' ἄσπρα φτερὰ κλεισμένα,
 ὅλο τὸ φῶς σου ἀπόκρυψες
 μὲς στὴν ὠραία ψυχή.

- 15 Ποῦθε κρατεῖς ἀμίλητα
σὲ μᾶς τὸ φανερώνει
ὁ ἥλιος, ποῦ σὲ χαίρεται,
τ' ἀέρι, ποῦ σὲ ζώνει,
ἔσα λουλούδια βγαίνουνε
στὸ δρόμο ποῦ διαβεῖς.
- 20 Ἐδὼ τί θέλεις; κρίματα.
κλάψα παντοῦ καὶ λάβρα,
τὴν ἀδικιὰ στὰ δλόχρυσά,
τὴν ἀρετὴ στὰ μαῦρα
θὰ ἰδοῦν τ' ἀθῶα σου βλέμματα
στὴν ἐξορία τῆς γῆς.
- 25 Σὲ κράζουν τ' ἄστρα, ποῦχανε
λάμψη ἀπὸ σὲ καὶ χάρη,
προτοῦ ν' ἀνοίξει ἀπάντεχα
κι ἐκεῖθε νὰ σὲ πάρει
νέος οὐρανὸς ἀγνώριστος,
30 ἡ μητρικὴ ἀγκαλιά.
- 35 Σὲ κράζουν, καὶ τρεμάμενα
τὸ βράδι ἂν τ' ἀγροικήσῃ,
ἔλα, σοῦ λένε ἀπόκρυφα,
ἔλα ψηλὰ νὰ ζήσεις!
καὶ μὲ τ' ἀγνά τους δάκρυα
σοῦ βρέχουν τὰ μαλλιά.
- 40 Ξενιτεμένος ἀγγελοῦ
εἶσαι, ἀκριβὴ παρθένα!
τοῦ κᾶκου μὲ ταπείνωση
τ' ἄσπρα φτερὰ κλεισμένα,
ὅλο τὸ φῶς σου ἀπόκρυψες
μὲς στὴν ὠραία ψυχή.

45 Τοῦτα στὸ νοῦ μου ἐφώναξα
 εὐθὺς ποὺ σ' εἶδα ὀμπρὸς μου,
 ἀλλὰ σὺ τώρα ξέφυγες
 τὴν τρικυμία τοῦ κόσμου,
 σὰ χελιδόνι πρόθυμο
 τὴν ἀνοιξή νὰ βρεῖ.

50 Ἄν, ὦ καλή, στὰ ὀνειράτα,
 ὥς ἡ ψυχὴ τὸ ἐλπίζει,
 ἰδῶ μὲ μάτι ἀθάμπωτο
 ποιά λάμψη σὲ στολίζει,
 ἀπ' τὶς χρυσὲς ἀκτίνες σου
 θὰ κλείσω μία στὸ νοῦ.

55 Τότε, ἀναμμένη, ὀλόφλογη
 ἀπὸ τὰ θεῖα σου κάλλη
 γιὰ σὲ τραγούδι ἀμίμητο
 ἡ φαντασία θὰ βγάλει,
 τραγούδι, ποὺ θὰ φαίνεται
 60 σὰν ἦχος τ' οὐρανοῦ.

Η ΑΝΟΙΞΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

Η ΑΝΟΙΞΗ

Τί σοῦ θλίβει παλληκάρι
 τὴν ἀτρόμητη καρδιά,
 ποὺ καμμία δὲ βρίσκεις χάρη
 εἰς τοῦ κόσμου τὰ καλά;

5 Τώρα χλόη τὴ γῆ σκεπάζει,
 καὶ τὸν Ὀλυμπο θωρᾷ,
 ποὺ παντοῦ τὸ χιόνι ἀλλάζει
 εἰς κλάϊματα χαρᾷ.

10

Τ' οὐρανοῦ γαλάζιος ὅλος,
ἐκεῖ πάνου στὰ βουνά
γλυκογέρνοντας ὁ θόλος
ἀναπαύεται τερπνά.

15

Δὲν ἀκοῦς μὲ πόσα μέτρα
τὰ πετούμενα λαλοῦν;
τὸ κλαρί, τὸ χόρτο, ἡ πέτρα
ὅλα ὥραϊα χαμογελοῦν.

20

Εἴμ' ἐγὼ τὸ πνεῦμα ἐκεῖνο,
ὁπρὸ φύσημα ζωῆς
καὶ στήν ὄψη περιχύνω
καὶ στ' ἀπόκρυφα τῆς γῆς.

25

Κοίτα πὼς ὁλόγυρά μου,
ξαναγιώνοντας αὐτή,
τὰ στολίσμαα τοῦ γάμου
νὰ φορέσει δὲν ἀργεῖ!

30

Μὲς στὸ σύφυτο λουλούδι,
σὲ μιὰ τόπου πιθαμῇ,
τώρα πάει χρυσὸ μαμούδι
κόσμους ἀπειρους νὰ ἴδεῖ.

35

Μ' ἓνα βλέμμα ἐσύ, τῆς πλάσης
πικραμένε βασιλιά,
ἔχεις τρόπο ν' ἀγκαλιάσεις
κάμπους, ράχες καὶ βουνά.

Πρὶν ἐδῶθε ξαναφύγω,
τί σὲ θλίβει δὲ μοῦ λές;
τ' ἄνθη ἐγὼ στὸν ἥλιο ἀνοίγω,
στήν ἐλπίδα τὲς καρδιές.

ΤΟ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙ

40 Πνεῦμα δλόχαρο, δὲ σ' εἶδα
μ' ἀγάλλιαση ποτέ·
κλαίω τῇ μαύρῃ μου πατρίδα,
εἶμαι ἀναίσθητος γιὰ σέ.

Τί ξαλάφρωση νὰ λάβω
βλέποτάς σε τώρα ὀμπρός;
δὲν εἶναι, ὄχι γιὰ τὸ σκλάβο
τέτοια κάλλη, τέτοιο φῶς.

45 Ἐδὼ ράχες καὶ πεδιάδες
δὲ φυτρώνουνε κλαρί,
πρὶν ποτίσουν οἱ ραγιάδες
μὲ τὸ αἷμα τους τῇ γῇ.

50 Ἐδὼ σβύνεται, ἀποθνήσκει
κάθε πρόσχαρη φωνή,
λὲς πὼς ἦχο ἐδὼ δὲ βρίσκει
παρὰ ἡ κλάψα μοναχῇ.

55 Ἄς ἀκούει τὸ χελιδόνι,
τὰ τρεχούμενα νερά
ὅποιος ἄνθρωπος λιγώνει
γιὰ δύο μάτια ἐρωτικά.

60 Σὲ μιὰν ἔρμη προτιμᾶω
χιονοσκέπαστη κορφῇ
στηλωμένος ν' ἀγροικᾶω
τοὺς ἀνέμους, τῇ βροντῇ

Καὶ, πετώντας τὸ τουφέκι
πῶχω ἀνώφελα κοντά,
τοῦ θεοῦ τ' ἀστροπελέκι
νὰ ζηλεύω μοναχά.

Η ΑΝΟΙΞΗ

65

Παλληκάρι πικραμένο,
δὲν ἤξεύρεις πὼς ἐγὼ
τὴν ἐλπίδα παρασταίνω
εἰς τὸν ἄχαρο θνητό;

70

Εἶχα τ' ἄνθη μου σκορπίσει
εἰς τὸ πρόσωπο τῆς γῆς,
πρὶν τὸ μνήμα παραιτήσῃ
τοῦ θανάτου ὁ νικητής.

75

Ἀπ' τὸ μόσχο μαγεμένοι
ἀναπνέοντας οἱ πιστοί,
πρὶν ἢ ἀνάστασις νὰ γένῃ
τὴν ἀκούανε στήν ψυχή.

80

Τὴν ἀκούσανε μιὰ μέρα
τῶν Ἑλλήνων τὰ παιδιὰ,
μόλις εἶδαν στὸν αἰθέρα
τὴν ὠραία μου ξαστεριά.

85

Μόλις ἔδιωξε τ' ἄέρι
κάθε σκότος ἀπ' αὐτοῦ,
γιὰ νὰ γράψῃ οὐράνιο χέρι:
Εἰκοσιπέντε τοῦ Μαρτιοῦ.

90

Κάθε μαύρη σου φροντίδα
σκόρπια γλήγορα θὰ ἴδεῖς,
δέξου ἐμὲ σὰν τὴν ἐλπίδα
στὸν αἰθέρα τῆς ψυχῆς.

Κάμε, ναί, τ' ἀγνά μου κάλλη
ἀναβάθρα μὲς στὸ νοῦ,
καὶ θὰ ἴδεῖς ποῦ θὰ σὲ βγάλῃ
ὡς στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ.

95 Ἐκεῖ πάνου χαραγμένη
εἶν' ἡ μέρα κι ἡ στιγμή,
ποῦ ἡ καρδιά σου περιμένει
μὲ λαχτάρα δυνατή.

100 Ὅσα λέω δὲν εἶναι πλάνη.
Ἔχε θάρρος! καὶ γιὰ σὲ
θέλει πλέξω ἓνα στεφάνι,
ὥς δὲν τὸ πλεξά ποτέ.

X
Κ Λ Α Ψ Ε

5 Ὅμπρός σου, ὦ ξένε, τρέμοντας
ζυγώνω ἀγάλι ἄγάλι
καὶ προσκυνάω τῇ θλίψῃ σου·
θλίψῃ βαθείᾳ, μεγάλη
σὰν τὸ στοιχεῖο ποῦ σ' ἄρπαξε
γυναίκα καὶ παιδιά.

10 Στὴ γῇ τὸ μάτι ἀδάκρυτο
νὰ προσηλῶνεις πάψε,
τῇ συφορᾷ ποῦ σ' εὔρηκε
πές, ξαναπές καὶ κλάψε.
Αὐτὴ ἔναι, μαῦρε, ἡ μόνη σου
ἀθλία παρηγοριά.

15 Σὰν τὸ νερό, ποῦ ἀκίνητο
σὲ μιὰ λακκιά βουρκώνει,
ἔθε μὲ ἀχνοὺς θανάσιμους
τ' ἀέρι φαρμακώνει,
βαθιά κλεισμένη, φθείρεται
τοῦ πόνου καὶ ἡ πηγὴ.

20

Τότες ἐκεῖθε δλόμαυρη
μιὰ καταχνιὰ μεγάλη
στὰ λογικὰ σηκώνεται,
καὶ φέρνει τέτοια ζάλη
ποῦ αὐτὰ καμμιὰ δὲ βρίσκουνε
ἀχτίδα οὐρανική.

25

Ἰδές!—Γλυκὰ στὴν Ἐνοιξη,
ποῦ κάθε μέρος βάφει
μὲ τὰ λαμπρὰ τῆς χρώματα,
τώρα γελοῦν κι οἱ τάφοι.
Ἄλλοιὰ σ' αὐτοὺς ποῦ κείτονται
στὸν ἄσπαρτο βυθό!

25

35

Ἄν γιὰ τὰ μαῦρα πλάσματα
τοῦ κᾶκου ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη
βουνὰ καὶ κάμποι ἀνοίγουνε
μὴ στηρευθοῦν τὸ δάκρυ,
ποῦ καὶ στὴν ἴδια θάλασσα
θ' ἀπόμενε θερμό.

40

Δὲν ἀγροικᾶς δλόγυρα
ἐδὼ στὰ ξένα μέρη
πὼς κλαίουں γιὰ τέτοιο πόντισμα
παιδιά, γυναῖκες, γέροι;
καὶ σὰ λιθάρι ἀναίσθητο
μένεις ἀκόμα ἐσύ;

45

Στὸ θρόνο, ποῦ σ' ἀνέβασε
τῆς δυστυχιάς σου ἡ λύπη,
Μοῦσα φτωχὴ προσέρχεται
μὲ φόβο, καρδιοχτύπι,
ἓνα καλὸ τῆς ὄνειρο
ἀγάλια νὰ σοῦ πεῖ.

50 Τῆς ἐφαινότουν πῶφευγε
τοῦ ἀκρωτηριοῦ τὸ κῦμα,
ὅπου ᾽χε γένει ἀπάντεχα
στοὺς ἀκριβοὺς σου μνήμα,
μὲ φρίκη ἄλλου γυρίζοντας
τὰ δλόγοργα φτερά.

55 Κι ἐνῶ πετοῦσε κι ἔκλαιγε
σὰ θλιδερὴ τρυγόνά,
σεμνὴ γυναίκα ἐξάνοιγε
σ' ἓναν ὠραῖο λιμιῶνα
καὶ τρία παιδάκια, πῶπαιζαν
60 στήν ἄπειρη ἀμμουδιά.

Μὲ μία φωνὴ τερπνότατη:
στέκα, πουλάκι, στέκα!
στή φτερωτὴ διαβάτρα μου
ἐφώναξε ἡ γυναίκα,
65 καί, τὴν ἀγκάλη ἀνοίγοντας,
ἀκλούθησε νὰ πεῖ:

Ἄν εἶσαι ἀλήθεια, ὡς φαίνεσαι,
πουλι τ' ἀπάνου κόσμου,
γύρισε αὐτοῦ καὶ γλήγορα
70 πὲς τοῦ θλιμμένου ἀνδρός μου
τί τόπος μᾶς ἐδέχτηκε,
τί ἀθάνατη ζωή.

Ἄλλὰ τοῦ μαύρου θύμησε
ποῦ ἐδῶ στ' ὠραῖο λιμάνι
75 δίχως οὐράνιο κάλεσμα
ψυχὴ καμμία δὲ φτάνει·
ἄχ! πρέπει ἀκαρτερώντας το
νὰ ζήσει αὐτὸς μακρυά.

55 Τί θὰ πράξουν τῆς γῆς οἱ μεγάλοι;
τί σὸ νοῦ τους κρυφὰ μελετοῦνε;
μὲς στὰ κρύα σωθικὰ δὲν ἀκοῦνε
μήτε σπῖθα τοῦ ἐνδόξου Ἀρκαδιοῦ;

60 Τῇ βουλή τους, λαχτίζοντας, τώρα
ἢ γυναίκα τῆς Κρήτης προσμένει,
ὅπου λύσσα τοῦ Τούρκου αἰμοδόρα
νὰ ξεφύγει ἐδυνήθη κρυφά.
Θὰ γυρίσει σὲ λίγο ἢ θλιμμένη
τὸ σταυρὸ ν' ἀγναντέψει στὴν Ἰδα;
ἢ θ' ἀκούσει: δὲν ἔχεις πατρίδα—
νὰ τῆς σφάξει τὴ μαύρη καρδιά;

65 Ἀλλὰ πῶς κάθε φόβο καὶ λύπη
τώρα ξάφνου πετάει στὸν ἀέρα;
Πῶς γενναῖοι καὶ χαρούμενοι χτύποι
τῆς ταράζουν τὰ στήθη μὲ μιᾶς;
Ὡ τῆς δόξας ἀθάνατη μέρα,
εἶσαι σύ, ποὺ προβαίνοντας πάλι,
70 μέγα θάρρος, ἐλπίδα μεγάλη
μὲ μίαν αὔρα μονάχη ξυπνᾶς!

75 Ἄς ἀνθίσουν τὰ πλάγια κι οἱ κάμποι
κατὰ τ' ἄστρο ποὺ ὀλόχαρο βγαίνει!
Τὸ στεφάνι τῆς δόξας του λάμπει
καὶ ἀπὸ φῶς πλημμυρίζει τὴ γῆ·
τὲς ψυχὲς τῶν Ἑλλήνων θερμαίνει,
ἀλλὰ τόση ἔχουν φλόγα κι ἐκεῖνες,
ποὺ ἀναδίνουν τοῦ ἡλίου τὲς ἀχτίνες
ὅση ἐκεῖθε λαβαίνουν ζωή.

Α Η Β Α Σ Ι Λ Ι Α Τ Ι Κ Ο

ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΡΗ

Τὴ νύχτα ἐφές, ὅταν, ὡραία παρθένα,
λίγη ὁ χρόνος ἀκόμα εἶχε ζωή,
ἐνῶ θωροῦσε ἀπ' τ' ἀστέρια ἐσένα,
στὸ νέο του τέκνο ἀκούστηκε νὰ πεῖ :

5

Εἶναι ὁ κόσμος δικός σου· ὅλα ν' ἀλλάξεις
νὰ φθείρεις ὅλα, ὥς βούλεσαι ἤμπορεῖς·
ἀνίσως τέτοια κάλλη ὅμως πειράξεις,
ἄνθια καὶ χλόη ποτὲ νὰ μὴ χαρεῖς.

10

Μνήμη γλυκεῖα τῆς ἐποχῆς μου ἀφίνω
σὲ λίγα στήθια χαραγμένα ἐγώ,
γιατὶ στήν πρώτη ἀγάπη ἄνοιξα ἐκεῖνο,
ποῦναι καὶ τώρα ὡς ἀν' ἀγγέλου ἀγνὸ.

15

Μὴ μὲ φθονᾷς· ὀλόλαμπρη, μεγάλη
θὰ μείνει πάντα ἡ φήμη σου στὴ γῇ,
ἄν, ὥς προλέω, γιὰ τὸ ξανθὸ κεφάλι
πλέξεις τοῦ γάμου τὸ στεφάνι ἐσύ.

Ο ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΣ ΣΟΥΛΙΩΤΗΣ

Στὴν ξενιτειᾷ πεθαίνω,
πατρίδα μου ἀκριβή·
θ' ἀφήσω τὸ κορμὶ
σὲ χῶμα ξένο.

5

Τοῦ κάκου αὐγὴ καὶ βράδι
ποθοῦσα νὰ σὲ ἴδῳ,
Χριστέ! μὲ τί καημὸ
θὰ πάω στὸν Ἀδην!

10 Δεῖξε μου κὰν τὴν ἔρμη,
τὴ δοξασμένη γῆ,
μὲ ἀπάτη σπλαχνικὴ
βαρεῖά μου θέρμη!

15 Ξανοίγοντας τὰ μαῦρα
τοῦ τόπου μου βουνά,
θὰ μοῦ φανεῖ δροσιὰ
τοῦ χάρου ἢ λάβρα.

Θὰ λέω πῶς εἶναι τότες,
ποῦ πάλευαν συχνὰ
μὲ ἀμέτρητη Τουρκιὰ
λίγοι Σουλιῶτες.

20 Τὰ παλληκάρια ἐκεῖνα
θὰ ξαναπλάσει ὁ νοῦς
ποῦ νίκησαν ἐχθροὺς
δίψα καὶ πεῖνα.

25 Θὲ νὰ τὰ ἰδῶ στὴ μάχη,
στὸν κίνδυνον ὁμπρός,
ἀκλόνητα, καθὼς
τοῦ τόπου οἱ βράχοι.

30 Πῶς οἱ βουνήσιοι θόλοι
βγάνουν πολέμου ἄχό,
πῶς ἢ εὔρηκε θὰ πῶ
τούρκικο βόλι.

35 Στὸ λαβωμένο στῆθος
χείλη θ' ἀκούω θερμά,
καὶ ξέπλεκα μαλλιά
καὶ δάκρυα πλήθος.

Τοῦ κάκου ! Ἑρμιά, σκοτάδι
 ἔχω στὰ μάτια ἐγώ·
 Χριστέ ! μὲ τί καημὸ
 θὰ πάω στὸν Ἄδη !

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

5 Βωμὸς τὸ μνημὲν γένηται
 σά, μὲς στὸ κρῦο τοῦ σῶμα
 ψυχὴ μεγάλη ἀφίνοντας
 τ' ἀναπαμένο σῶμα,
 ἔθνος ἐνώνει δλόκληρο
 στοῦ χάρου τὸν καημὸ.

10 Ὁραῖο τῆς γῆς σου καύχημα,
 τάχα μ' ἀνδρεία καὶ γνώση
 μαζὶ τὰ σκόρπια τέκνα τῆς
 δὲν εἶχες πρῶτα ἐνώσει ;
 Ἄχ ! πότε αὐτὰ σοῦ γύρεψαν
 καὶ τέτοιο νέο δεσμὸ ;

15 Μία μόνη θλίψη ἀμέτρητα
 στήθη γενναῖα συντρίβει
 καί, ἀπὸ τὰ πλούσια μέγαλα
 στὸ ταπεινὸ καλύβι,
 μία κλάψα, ἓνα παράπονο
 μὲ τ' ὄνομά σου ἀκοῦς.

20 Λίγες, ἀλήθεια, οἱ μέρες σου
 ἂν ἀριθμοῦνται μόνες
 ἀλλ' ἡ ζωὴ σου ἐδάσταξε
 χρόνια πολλὰ καὶ αἰῶνες,

γι' αὐτὸ κι οἱ δυὸ προβαίνετε
τώρα στὸ νοῦ μου ἐσεῖς.

85 Δὲν εἶναι ἀπὸ τὸ σκῆπτρο σου,
ποὺ σὰν τὸν ἥλιο ἀστράφτει,
δὲν εἶναι ταπεινότερο
τ' ἄγριο δαυλὶ τοῦ Ναύτη·
90 σὰς βλέπω! ἀγκαλιαστήκετε
μ' ἀγάπη ἀδελφική.

Ἐκεῖθε πάνου, ὦ! κάμετε,
πνεύματα οὐράνια, θεῖα,
νὰ μείνουν σ' ὅμοιο ἀγκάλιασμα
Ἑλλάδα κι Ἰταλία,
95 ὅσο τ' ὠραῖο σας ὄνομα
θὰ ἠχολογᾷ στὴ γῇ.

ΤΟ ΚΕΝΤΙΣΜΕΝΟ ΠΕΥΚΙ

(Χαρισμένο στὸν ποιητὴ ἀπὸ τὴν
κυρία Λουίζα Δὲ Ρώση Τυπάλδο)

Στὸ κεντισμένο χαῖρε σου
ἀντὶς νὰ γονατίσω,
μ' ἀσέβεια θὰ πατήσω
τ' ἀνάξιο πόδι ἐγώ;

5 Ἐκεῖ ποὺ τοῦτο ἀσάλευτο
στὸν ἴδιο τόπο μένει
μιὰ ἰδέα χαριτωμένη
γελάει στὸ λογισμό.

10 Καί, δίχως πλέον ὁ φόβος μου
 νᾶθρει ἐκεῖ μέσα χώρα,
 τῆς ἀνοιξῆς τὰ δῶρα
 πατιῶνται, λέω, καὶ αὐτά.

15 "Ἄς κρύβει, ναί, τὰ πεύκια της
 τώρα ὅσο θέλει ἐκείνη·
 τ' ὥραϊο σου πεύκι χύνει
 τερπνότερη εὐωδιά.

ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΤΥΠΑΛΛΟΥ

Δὲν εἶναι ἀλήθεια, ὥς ἄκουσα χίλιες φορές νὰ ποῦνε,
 ποῦ τὰ γλυκόφωνα πουλιά,
 σὰ νέα θὰ κάμουνε φτερά,
 καθόλου δὲ λαλοῦνε.

5 Τὴν ὥρα, φίλε, πῶπασches, ἐκεῖ ποῦ ἀγγέλου χνούδι
 ἔβγανε μέσα σου ἡ ψυχὴ,
 τάχα δὲν ἔδωκες ἀρχὴ
 στοῦ κύκνου τὸ τραγούδι;

10 Γιατί κανέναν ἦχο του στὸν κόσμο δὲν ἀφήνει;
 ἄχ! ἦταν θέλημα θεοῦ
 τὸ τέλος τέτοιου τραγουδιοῦ
 κρυφὴ σου ἰδέα νὰ μείνει.

15 Τόσο ψηλὰ θὰ σ' ἄρπαξε τὸ πρῶτο πέταμά του,
 πού, βλέποντας τὸν οὐρανό,
 δὲν ἦταν ἄλλο βολετὸ
 νὰ ξαναγύρεις κάτου.

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ

Νάνι νάνι τὸ παιδί,
ποῦ στὸν ὕπνο του θὰ ἰδεῖ
ὅσα ἢ τύχη θὰ τοῦ δώσει
σὰ μία μέρα μεγαλώσει.

5

Νά! μὲ μάτια σφαλιστά,
βλέπει ξάστερα ὀμπροστά,
ἀπὸ μία κορφὴ καὶ κάτου
ὅλο κτήματα δικά του.

10

Χύνοντ' ὅπου κατοικεῖ
τὰ φλωριά μὲ τὸ σακκί,
καὶ στὸ νοῦ του μ' εὐκολία
χύνετ' ἀπειρη σοφία.

15

Τὰ γλυκόφωνα πουλιά
τοῦ ζηλεύουν τὴ λαλιά·
ὅπου πάει, σ' ἀγόρια χίλια
ὁ χορός του φέρνει ζήλεια.

20

Πόσο εἶν' ἄξιος κυνηγός!
δὲν τοῦ φεύγει ἓνας λαγός,
οὔτε νέα θὰ τοῦ ξεφύγει
ἀπὸ ἀλλιῶτικο κυνήγι.

25

Πάει στρατιώτης, καὶ φωτιά
βγάνει κάθε του ματιά,
γι' αὐτὸ οἱ νέοι φωνάζουν ὅλοι·
τώρα ἐπήραμε τὴν Πόλη!

Μὲ τετράποδο πουλὶ
σὰν ἄη Γιώργης πιλαλεῖ,
καὶ τρελλαίνει, ὅθε περάσει,
κάθε ἀνύπαντρο κοράσι.

30 Λάμπουν χίλια φωτερὰ
στοῦ χρυσοῦ μου τῇ χαρά,
ποῦ θὰ πάει σὲ γάμου στρώμα
μὲ μιὰ πλούσια κληρονόμα.

35 Νάνι νάνι τὸ παιδί,
ποῦ στὸν ὕπνο του θὰ ἴδῃ
ὅσα ἡ τύχη θὰ τοῦ δώσει
σὰ μιὰ μέρα μεγαλώσει.

40 Δὲ νυστάζει τὸ μωρό.
Τ' ἀχειλάκι του θωρῶ,
ποῦ βυζαίνει καὶ γελάει,
σὰ τραντάφυλλο τὸ Μάη,

φαίνεται μου πὼς θὰ πεῖ :
τ' εἶν' τὸ βιὸ κι ἡ προκοπή ;
δὲν ἀξίζουν, μ' ὅλα τ' ἄλλα,
σὰν τῆς μάνας μου τὸ γάλα.

ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΩΡΕΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Η ΑΝΟΙΞΗ

5 Ποιὰ εἶμαι γὼ δὲν ἔχω χρεια
νὰ σᾶς πῶ, καλὲς Κυράδες·
μὲ τῇ μόνη μου εὐωδία
φανερώνομαι ἀρκετά.

Ναί· τὴν Ἀνοιξή, ποῦ τώρα
φεύγει ράχες καὶ πεδιάδες,
ὀλοστόλιστη, ἀνθοφόρα
ξαναβλέπετε ὀμπροστά.

10

Μὴ θαυμάσετε ! εἶναι χρόνοι
πού, ἂν θερμὲς ἀκούω τὲς αὔρες,
τῇ φωλιά μου, ὥς χελιδόνι,
τρέχω εὐθὺς νὰ στήσω ἐδῶ.

15

Μέρα νύχτα φυλαμένα
ἀπὸ πάγους, ἀπὸ λάβρες,
ρόδα νέα, χαριτωμένα
ἐδῶ μέσα κουναρῶ.

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

20

Πῶς τολμᾷς καὶ τέτοια μέρα
ξάφνου σὺ πετιέσαι ὀμπρὸς μου ;
εἰς τὴν γῇ καὶ στὸν αἰθέρα
βασιλεύω τώρα ἐγώ.

25

Εἶμαι, ναί, τὸ καλοκαίρι
ὅπου στόλισμα τοῦ κόσμου,
μ' ἓνα βλέμμα ὅλα τὰ μέρη
ἀπὸ λάμψη πλημμυρῶ.

30

Ἐδῶ ἀκοίμητες ἀχτίνες
βρίσκω, ἀλήθεια, καὶ θωράω
ποὺ φωτίζονται μ' ἐκεῖνες
ἄθῳα πνεύματα πολλὰ.

Ἄλλ' ἀφοῦ κι ἐγὼ τὸ μαῦρο
κρῦο σκοτάδι πολεμᾶω,
πλέον φιλόξενη ποῦ θᾶδρω
ἀπὸ τέτοια κατοικιά ;

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Τόπο ! — τόπο ! Μ' ἄλλα δῶρα
τὸ φθινόπωρο προβαίνει.

35 Ρίχτε σεις τὰ φύλλα τώρα
καθὼς πάντα στοὺς ἀγρούς.

 Για τιμὴ μου σᾶς προστάζω
τέτοιο σκόρπισμα νὰ γένει,
40 τί ἐγὼ τ' ἄνθια σας ἀλλάζω
εἰς δλόχρυσους καρπούς.

 Ἐδὼ μέσα τόσους εἶδα
νὰ ξανθίσουνε μὲ χάρη,
 πού γοργά, σὰ μίαν ἀχτίδα,
 πρῶιμα χύθηκα κι ἐγώ.

45 Μήτε ἄλλοῦ θε νὰ περάσω,
 ἂν σὲ κάθε ὥρατο βλαστάρι
 δὲ γλυκάνω. δὲν ὠρμάσω
 τὸν ἀτίμητο καρπό.

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

 Μήν, ἀδέλφια, φοβηθῆτε
50 ἂν στ' ὥρατο σας περιβόλι
 τὸ χειμῶνα τώρα ἰδῆτε
 μ' ὀλοφάνερη μορφή.

 Ἐδὼ ἐρχόμουν κάθε τόσο,
 μέρα ἐργάσιμη καὶσχόλη,
55 στ' ἄνθια, βρέχοντας, νὰ δώσω
 μόσχους, χρώματα, ζωή.

 Μὲ χαρούμενα σημεῖα
 σεις γονέοι, δικοὶ καὶ ξένοι
 νὰ μοῦ δείξετε εἶναι χρεῖα
60 τὴν εὐγνώμονη καρδιά.

Μὴ σᾶς μάργωσαν τὰ χέρια
 γιατί ὁ πάγος μὲ λευκαίνει·
 ἄμ χτυπήστε τα καὶ πλέρια
 νὰ σᾶς γένουνε φωτιά.

Ο ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΣ ΤΟΥ 1886

Ζήτω ἡ Τουρκιά! — Γιά τὴ γενναία σας πράξη
 τώρα, ὦ σύμμαχοι ἄνδρεῖοι, σ' ἄλλα λιμάνια
 τρεχάτο ἄς πάει κάθε σας πλοῖο ν' ἀράξει
 μὲ περηφάνεια,

5 Μὴ σᾶς πειράζει ἂν ἔχουν λίγη ἀκόμα
 στὰ στήθια τους ἐλπίδα οἱ νικημένοι·
 ἔρμη, γυμνή, μὲ πληγωμένο σῶμα
 ἡ Ἑλλάδα μένει.

10 Στὸν ἐρχομό σας ξάφνου ἔλαβε θάρρος
 τ' ἀργὸ σπαθί του ὁ βάρβαρος νὰ σύρει,
 κι ἔδειξε βία γιὰ σᾶς νὰ κάμει ὁ χάρος
 νέο πανηγύρι.

15 Ἐπαψε, ναί! — Μεγάλη δόξα ἐπῆρες,
 μικρὸ κέρδος' Ἀγγλία· καὶ τῶχεις λάβρα
 ποὺ λίγα ρούχα γιὰ ὄρφανὰ καὶ χῆρες
 θὰ στείλεις μαῦρα.

Θαρρῶ πὼς τέτοια αἰσχροῦ Γιουδαίου λαχτάρα
 μόνον θ' ἀκοῦς, καὶ ἂν ἄλλου κόσμου ἀέρι
 τῆς Ἀθηνᾶς μία δεύτερη κατάρρα
 στ' αὐτιά σου φέρει.

20 Για τὰ δύο στόματά σου ἀνίσως λίγα
εἶδες, Ἀετέ, νὰ πέσουν κρύα κουφάρια,
λάβε στὴ γῇ τοῦ ἀδικημένου Ρήγα
δάφνης κλωνάρια.

25 Μ' ἐκεῖνα κρύψε δλα τὰ ζόρκα μέλη
ποὺ ὁ Πρῶσος μίαν ἡμέρα εἶχε μαθήσει,
καὶ μὲ τὰ ὠραῖα σκόρπια φτερά μας θέλει
νὰ τὰ στολίσει.

30 Ζήτω καὶ αὐτός! Ἀχώριστη, μεγάλη,
πλούσια πατρίδα ἐζήλεψε, καὶ τώρα
δὲ στέργει μία νὰ ξεσκληθῶσουν ἄλλοι
μικρὴ τους χώρα.

35 Μὲ ὀργή μεγάλη βλέπει ἀπὸ τ' ἀχρεῖο
ἔργο τῆς ἀδικίας ν' ἀποτραβιέται,
σὰν ἓνας πῶχει φρίκη, ἔθνος ἀνδρεῖο,
ποὺ ἐδῶ τιμιέται.

Ἐδῶ μὲ πόθο ἀντιφωνοῦν τριγύρου
τ' ὄνομα τῆς Γαλλίας χιλιάδες ἦχοι·
ζοῦν ἐδῶ πάντα, ὡς ραψωδίες Ὀμήρου
τοῦ Γάλλου οἱ στίχοι,

40 ποὺ ἀκούοντας ξάφνου Ἑλληνικὰ τουφέκια,
πρῶτο, λαμπρό τους θέμα εἶχανε πάρει
τὲς πράξεις τῶν ἡρώων, τ' ἀστροπελέκια
τοῦ ἀνδρείου Κανάρη.

45 Τραγούδα τώρα, Εὐρώπη, ἀλλιῶς τραγούδα!
στὸ ξεφάντωμα ὁπού ἔχες ἐτοιμάσει
ἔκαμες — νά! — καὶ τὴ μεγάλη ἀρκούδα
χορὸ νὰ πιάσει.

Τὸν ἦχο σου ἀκλουθάει μὲ τέχνης πράξη,
μὸν ὑποψία κάθε ματιά της δίνει
50 πὸ σ' ἄλλο πανηγύρι ὅλους θὰ κρᾶξει
γοργὰ κι ἐκείνη.

Ποιὸς ξέρει τότε ἂν ἀκριβοί μας φίλοι
δὲν κηρυχτῆτε σεῖς, πὸ δίχως φρίκη
ὕμνους τώρα ξερνᾶτε ἀπὸ τὰ χεῖλη
55 γιὰ τέτοια νίκη !

Μὴ μετανιώστε· εἶν' ἴσως ἔργα νέα ;
τάχα στήν ἀνομία δὲν εἴστε γέροι ;
σύρετε, ναί, μὲ δλάνοιχτη σημαία
στὰ κρύα σᾶς μέρη !

60 Ἄλλὰ σύ, πὸ στήν ὄψη ἔχεις τὰ κάλλη
τοῦ ἐθνικοῦ σου Μαγιάπριλου, Ἰταλία,
μὴ δείξεις, ὅχι, ἂν καὶ τὸ κάνουν ἄλλοι,
χαρὰ καμμία.

Ἐδῶθε πέρα, ὅταν ἀνθοὶ καὶ φύλλα,
65 κάμποι καὶ πλάγια εἰς ἓνα χρῶμα σμίγουν,
σιγὰ σιγὰ τὰ κολοσσαῖα σου ξύλα
κάμε νὰ φύγουν.

Τοῦ ναύτη πὸ γυρνᾷ λίγη γλυκάδα
θὰ προξενοῦνε καὶ οἱ χαρές σου καὶ ὁ πλοῦτος,
70 τί ἐντρέπεται νὰ ποῦνε : Εἰς τὴν Ἑλλάδα
ἐπῆε καὶ τοῦτος !

Ἄχ ! σὰν τὸ δοξασμένο ἄτυχο κῦμα
ἔσχισες, Ἰταλία, μ' ὅλη τὴ δύση,
τοῦ Σανταρόζα νὰ βογγᾷ τὸ μνῆμα
75 εἶχε ἀρχινήσει.

Καί, ἂν ἀέρας τὸ βράδι ἐκεῖθε πνέει,
ποῦ κείτεται ὁ γενναῖος, γροικιέται ἀκόμα,
μὲ ἀθάνατο παλμό, τοῦτα νὰ λέει
τὸ θεῖο σου στόμα :

80 Παιδιὰ τῆς Ἰταλίας! δύναμη τόση
γιά μένα καὶ στὸν τάφο εἶχε ἡ πατρίδα,
ποῦ τοῦ κορμιοῦ μου ἔφτανε μία νὰ δώσει
ζωῆς ἀχτίδα.

85 Τ' ἄψυχα στήθη, ὡς πνοὴ τ' ἀέρος
νὰ τὰ ἐσάλευε ἀκόμη, ἀπὸ τὸν Ἄδη
στὰ πάθη σας, ἀδελφια, ἔπαιρναν μέρος
αὐγὴ καὶ βράδι.

90 Μεγάλῃ τῆς ψυχῆς μου ἦταν ἡ θλίψη,
ἂν τοῦ κακοῦ τὸ σωριασμένο βάρος
ἔκανε κάπου κάπου αὐτοῦ νὰ λείψει
τὸ πρῶτο θάρρος.

95 Ἄλλ' ἀπὸ τέτοιο χῶμα, ὅπου κλινάρι
δοξασμένου θανάτου εἶχε μοῦ γένει
καὶ τὸν ἄγριο χειμῶνα, ὡς νέο χορτάρι,
ἡ ἐλπίδα βγαίνει.

Γιὰ τοῦτο τῇ φωνῇ μου, ὡς χελιδόνι,
ἔσερνα ἐκεῖ, φοβούμενος μὴ φτάσουν,
ἄλλοι! γιὰ πάντα οἱ ψυχικοὶ σας πόνοι
νὰ σᾶς δειλιάσουν.

100 Τὴ σκλάβα σᾶς θυμοῦσα, ὅπου βαφτίστη
σ' ἓναν Ἰορδάνη ἀπ' ἀκριβό της αἷμα,
κι ἔκανα εὐθὺς νὰ λάμψει πάλε ἡ πίστη
σὲ κάθε βλέμμα.

105 ὦ! μόλις τοῦ θριάμβου ἔφεξε ἡ μέρα,
τόση χαρά, σκιρτώντας ὅλη, αἰσθάνθη
τῆς Λευθεριᾶς ἡ πρώτη θυγατέρα,
ποῦ ἐγιόμισ' ἄνθη.

110 Στὴ θείᾳ τῆς γῆς, ποῦ μ' ἀγκαλιάζει ἀκόμα,
τότες ἄκουσα φλόγα ἐπιθυμίας
γιὰ τὸ γλυκὸ ξαγορασμένο χῶμα
τῆς Ἰταλίας.

Πόσες φορές, ἂν ἓνα πλοῖο μας εἶδα
ποῦ κατ' αὐτοῦ μὲ βία τὸ κύμα ἐχτύπα:
Φέρτε με, ἀδέλφια, εἰς τὴν ὡραία πατρίδα!
θλιμμένος εἶπα.

115 Ὅχι τώρα — φευγάτε! Ἄς μὴ ταράξει
κανεῖς τὰ κόκκαλά μου! ὅσο νὰ πλύνω
μὲ δάκρυα τὴν ἀθλία, δειλή σας πράξη,
ἐδὼ θὰ μείνω.

120 Θὰ μείνω ἐδὼ! Χιονιὰ καὶ ἀνεμοζάλη
τοῦ κάκου τὴ φωλιά μου ἄκοπα δέρνει·
ζυγώνει ὁ Μάρτης, καὶ λουλούδια πάλι
γελώντας φέρνει!...

ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

Κόσμε ὦραϊε, μὲ πόση λάβρα
σ' ἔχω τώρα στήν καρδιά!
Τ' Ἀπριλιοῦ σου ἀκούω τὴν αὔρα
καὶ στὸ λάκκο μου βαθιά!

5

Μ' ὅσα δλοῦθε ἡ γῆ φυτρώνει
νᾶταν, Θέ μου, βολετὸ
ἀπ' τὸ χῶμα ποὺ με ζώνει
σὰ τραντάφυλλο νὰ βγῶ !

10

Πρὶν ὁ θάνατος με σύρει
σὲ ἀλουλούδιαστες ἐρμιές,
εἶδα τέτοιο πανηγύρι
δεκατέσσες φορές.

15

Μόλις εἶχα ἡ μαύρη ἀρχίσει
ἀνταπόκριση γλυκειὰ
μὲ τ' ἀέρι, μὲ τῇ βρύση,
μὲ τὰ πράσινα κλαριά.

20

Τὰ λουλούδια, ἡ χλόη, τὸ πλῆθος
ἀπὸ τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ
κᾶτι μᾶλεγαν στὸ στῆθος
ποὺ δὲν ἔφτανε στὸ νοῦ,

25

Νέα στὰ μάτια μου εἶχαν πάρει
τὰ χαράματα ὁμορφιά,
καὶ μοῦ ξύπναε τὸ φεγγάρι
χίλια αἰσθήματα κρυφά.

30

Σ' ἀνθισμένα ἢ σ' ἄγρια μέρη
περπατώντας μοναχή,
ποιός, ἐρώτουνά, ποιὸς ξέρει
τὸ τί αἰσθάνομαι νὰ πεῖ ;

Σὲ θωριὰ χαριτωμένη,
σ' ἓνα μάτι ἀγγελικὸ
τὴν ἀπόκριση γραμμένη
κάπως ἔφτασα νὰ ἰδῶ.

Προτοῦ ξάστερα με θάρρος
μοῦ τῇ δώση κι ἡ φωνή,

35

σὰ γεράκι ἐχύθη ὁ χάρος
κι ἐδῶ μ' ἔρριξε νεκρή.

40

Μνήμη τέτοια μὲ πλακώνει
σὰν τὸ χῶμα μου βαρεία.
Τ' ἄλλου κόσμου χελιδόνι
δὲ θὰ πάω κι ἐγὼ ψηλά!

ὦ Χριστέ μου, ἄς ξαναζήσω
μόνον ὅσο εἶν' ἄρκετὸ
τῆς καρδιάς μου νὰ γνωρίσω
τὸ μεγάλο μυστικό!

ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΟΥ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ

5	Γιατὶ χαρούμενη στὸν ἥλιο βγαίνει τοῦ ἐνδόξου Γέρου μας ἡ ἀγνή θωριά, ἐνῶ ἀπὸ σύγνεφα περιζωμένη, ἡ Ἑλλάδα βρίσκεται σὲ κρύα νυχτιά;	20	Ὡς τώρα ἐφάνηκε ποὺ ὁ τόπος θέλει νὰ μ' ἔχει, ὡς ἡμουνᾶ στὰ μάτια ὀμπρὸς μὲ βάση ἀκλόνητη, μὲ ἀκέρια μέλη, θὰ βγεῖς, ὦ Ἑλλάδα μου, στοῦ ἡλίου τὸ φῶς.
10	Ἄν λίθος ἔφτανε λαλιά νὰ βγάλει, θ' ἀκούαμε σήμερα τοῦτος νὰ πεῖ: τὸ σκότος πῶκρυψε τὰ θεῖα σου κάλλη, θὰ πέσει ἀνέλπιστα, θλιμμένη γῆ!	25	Ναί, μεγαλόψυχε δὲ θὰ πεθάνει μ' ἐλπίδες ἀκαρπες ἡ ἀθλία ποτέ, πῶχει στὸ μέτωπο λαμπρὸ στεφάνι πῶχει στὴ μνήμη της τέκνα ὡς ἐσέ.
15		30	

- 35 Ἄν δλοφάνερα
 κάτου σὲ φέρει
 ἐδῶ στὴ μέση μας
 τέτοια γιορτή,
 βάλε στὸ στῆθος σου
 γοργὰ ἓνα χέρι,
 40 νὰ μὴν ξανοίξουμε
 καμμία πληγή.
- Μεγάλη δείχνοντας
 ἀγάπης φλόγα,
 ποὺ ἐπῆρε δύναμη
 45 στὸν οὐρανό,
 μὲ τ' ἄλλο χέρι σου
 τὸν κόσμο εὐλόγα
 ἐνῶ χαρούμενος
 δακρύζει ἐδῶ.
- 50 Θὰ ἴδεις νὰ πέσουνε
 στ' ἀνήλια βάθη
 μόλις τὴν ἄγια σου
 πάρουν πνοή,
 ζήλεις φιλόδοξες
 55 διχόνοιες, πάθη
 ποὺ τόσο ἐμάραιναν
 κάθε ψυχή.
- Γυρνώντας πρόθυμα
 τὰ μάτια πέρα
 60 θὰ δεῖς καὶ γέροντες,
 καὶ ἄθῳα παιδιὰ,
 ποὺ γιὰ τὸ μνηῖμα σου
 στὴν Πλατυτέρα
 στεφάνια πράσινα
 65 φέρνουν πολλά.
- 65 Ἐλπίδα μέσα μας
 θὰ ἴδεις νὰ γύρει
 σὰν τ' ἀλαφρόνερο
 70 δροσιστικά,
 ὅπου συχνότατα
 στὸ μοναστήρι
 μᾶς γλυκοπότισε
 τὰ σωθικά.
- 75 Πόθοι ἀνεξάκουστοι!
 μᾶς ἀγναντεύεις,
 καὶ μένεις ἥσυχα
 στοὺς οὐρανοὺς·
 ἐδῶ σὲ κράζομε,
 καὶ δὲ σαλεύεις
 80 μ' ὄλο ποὺ χαίρεσαι
 νὰ μᾶς ἀκοῦς,
- Τῆς γῆς τὸ κάλεσμα
 ψηλὰ σὲ βρίσκει,
 85 ὅπου ἀναρίθμητοι
 μεγάλοι ζοῦν·
 ὅπου οἱ Κανάρηδες
 κι οἱ Καραῖσκοι,
 μὲ σέβας ἄφωνο
 σὲ τριγυρνοῦν.
- 90 Δεήσου ἀθάνατε,
 θερμὰ δεήσου
 γιὰ τὴν Ἑλλάδα μας
 τὴν ἀκριδή·
 ἄς κάμει ἡ δύναμη
 95 τῆς προσευχῆς σου
 μέρες καλλίτερες
 ἢ ἀθλία νὰ ἴδῃ!

100 Μείνε στὸν κόσμον σου!
 δὲ στέργει ὁ Χάρος
 ν' ἀφήσει ἐλεύθερη
 καρμιά ψυχή!
 Μείνε! — στὰ στήθια μας
 νὰ δώσει θάρρος,
 φτάνει τὸ μάρμαρο
 ποὺ ἐστήθη ἐκεῖ!

Ο ΧΑΡΟΚΑΗΜΕΝΟΣ

Ἕνας θλιμένος ποιητῆς ἐκοίταζε μία μέρα
 μὲ βλέμμα κρὺο τῇ θάλασσᾳ, τῇ γῇ καὶ τὸν αἰθέρα·
 τ' ἄνθια, τὸ φῶς, τὰ κύματα χαμογελοῦσαν, δίχως
 ν' ἀνοίξει μέσα του ἡ ψυχὴ, καὶ νὰ πετάξει ὁ στίχος.
 5 Γιατὶ μιὰ τόση ἀναισθησιὰ καὶ ξένη λάβρα τόση;
 στὰ φυλλοκάρδια ὁ θάνατος τὸν εἶχε φαρμακώσει.
 Λόγο δὲν ἔδγανε· μὲ μιᾶς περισσὶα κατεβαίνουν
 πουλάκια ὥραῖα τριγύρω του καὶ ἀδελφικὰ τοῦ κρένουν:
 10 στῇ συφορᾷ ποὺ σ' εὔρηκε, στὸν πόνο τῆς ψυχῆς σου,
 πετούμενο τοῦ Παρνασσοῦ, τ' ἄλλα πουλιὰ μιμήσου.
 Ἀγκαλὰ πέφτει καὶ σ' ἐμᾶς πικρὸ θανάτου βόλι,
 κελαιΐδισμὸς ἀτέλειωτος εἶναι ἡ ζωὴ μας ὅλη.

ΠΑΡΗΓΟΡΙΕΣ

Τὸ ξέρω, αὐγὴ κατ'έλαμπρη, ποὺ νύχτα δὲν προσμένει
 ξυπνώντας βλέπουν οἱ καλοί,
 ὅταν ἀφήσουν τὸ κορμί,
 καὶ λέονται πεθαμένοι.

- 5 Μοῦ τὸ θυμᾶτε ἀνώφελα, τί, πλέον ἀπ' ὅλους, τώρα
μέσα μου αἰσθάνομαι ποῦ ζοῦν,
κι ἐμᾶς μὲ πόθο ἀκαρτεροῦν
στὴ θεϊκιά τους χώρα.
- 10 Εἶναι τοῦ χάρου πρόσκαιρος ὁ χωρισμός, ἀλήθεια.
Ὅμως — μιλήσετε! — ποιανοῦ
ἢ λάβρα τέτοιου χωρισμοῦ
δὲν κατατρώει τὰ στήθια;
- 15 Τί κύνουν; τί στοχάζονται; τί λένε τώρα ἐκεῖνοι
Ποῦ μᾶς ἀφήκαν στὴν ἐρμιά;
Ἀπὸ τὸν κόσμον τους — ἀλλοιά!
ποιός εἶδ' ἔδω μᾶς δίνει;
- 20 Τ' ἄστρο, ποῦ κάτου χύνεται μὲ βία τὸ καλοκαίρι,
πότε στοὺς ἄχαρους θνητοὺς
ἀκούστηκε χαιρετισμοὺς
ἀπὸ ψηλὰ νὰ φέρει;
- Ζητάει τοὺς πεθαμένους του μάτι θολὸ ἀπὸ κρίμα
σ' ὅλο τὸν ἄμετρο οὐρανό,
τοῦ κάκου! γέροντας ἐδῶ,
βλέπει τὸ κρῦο τους μνηῆμα.
- 25 Σ' αὐτὸ νὰ κλάψω ἀφήσετε. Μὲ κλάψες ἀρχινάει
καὶ ἀγνίζει ὁ πόνος τὴν ψυχή.
Τότες ἐκεῖθε ἢ προσευχή
στὸν Ὑψιστο πετάει.
- 30 Ἡλιοκαμένο λούλουδο, ποῦ τὸ κεφάλι πλύνει
μὲ οὐρανοστάλαχτη δροσιά,
τερπνότατες ψηλά, ψηλὰ
τὲς εὐωδιές του χύνει.
-

ΤΟ ΚΑΝΑΡΙ ΜΟΥ

- Μικρὸ κανάρι
πόσο θὰ εὐφραίνεσαι
μὲ τέτοια χάρη
νὰ κελαϊδεῖς,
5 ἐνῶ γιὰ σένα
μάγια δὲν ἔχουνε
τὰ ζηλεμένα
βραβεῖα τῆς γῆς!
- Μήπως ἡ μόνη
10 κρυφὴ ἀναγάλλιαση
τ' ἀνθρώπου σώνει
γι' ἀνταμοιβή;
ζητώντας ἄλλη,
45 χαρὰ δὲ χαίρεσαι
τόσο μεγάλη
τόσον ἀγνή.
- Τάχα στὸ θόλο,
20 ποὺ φυλακίστηκες
τὸν κόσμον ὅλο
σὺ λησμονᾶς,
μηδὲ παντέχεις
ὅπου γοργότατες
φτεροῦγες ἔχεις
55 γιὰ νὰ πετᾷς;
- Μὲ δίχως πόνου
25 τάχα ἡ φωνούλα σου
γιὰ τοῦτο μόνο
γλυκολαλεῖ;
παρόμοια χάρη
60 ψυχὴ ποὺ αἰσθάνεται,
30 ἄθῳο κανάρι,
δὲ σοῦ φθονεῖ.
- Παιδιά, γονέους,
γλυκεῖα συντροφισσα,
35 τόπους ὠραίους,
ἄνθια, νερά
ἴσως δὲν κρᾶζεις
ποτέ στὴ μνήμη σου,
καὶ ἀναγαλλιάζεις
40 μὲς στὴν ἐρμιά.
- Γι' ἄλλους τὸ χῶμα
μὲ κλάψες βρέχομε,
στ' ἄχαρο σῶμα
κλεισμένοι ἐμεῖς,
45 ὅσο ποὺ ἡ μοίρα
τραβάει τὸ πνεῦμα μας
ἀπὸ τὴ θύρα
τῆς φυλακῆς.
- Ἐκεῖνο ξέρει
50 πῶς ἐγεννήθηκε
γιὰ κάποιο ἀστέρι,
ποὺ τὸ καλεῖ·
καὶ θρέφει ἐλπίδα
μὲ τ' ἄλλα πνεύματα
55 στὴ νέα πατρίδα
ν' ἀνταμωθεῖ.
- Μ' αὐτὰ ἐνωμένο,
πικρὲς ἐνθύμησες
τὸ εὐτυχισμένο
60 δὲ θᾶχει πλιό,
καὶ θ' ἀρχινῇσει
—κανάρι ἀθάνατο—
νὰ κελαϊδῇσει
στὸν οὐρανό.

Η ΑΓΙΑ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Καὶ πῶς λολούδια σήμερα στὸ μνημα νὰ σοῦ φέρω,
ἐνῶ, γυναίκα μου ἀκριβή
δύο φοῦχτες κόκκαλα στὴ γῇ
σ' αὐτὸ θαμμένες ξέρω;

5 Ἐδῶ, ποὺ χίλια δλόγυρα σημάδια τῆς ζωῆς σου
βλέπω δακρύζοντας, ἐδῶ
μ' ἥσυχη θλίψη ἐπιθυμῶ
νὰ κάμω τὴ γιορτὴ σου.

10 Ἄν ἔχει ἀκόμα θέλγητρα γιὰ σὲ μία τέτοια μέρα,
ἔλα στὴν ἔρμη κατοικιά,
γιὰ λίγο ἀφήνοντας μακριὰ
τὸν κάταστρον αἰθέρα.

15 Σοῦ τάζω ἀπὸ τὰ χεῖλη μου νὰ μὴν ἀκούσεις θρήνους
καί, σὰν, ὦ ἀθάνατη, φανεῖς,
νὰ σοῦ σκορπίσω καταγῆς
τριαντάφυλλα καὶ κρίνους.

Δεῖξε τὸ φῶς σου! ἀθάμπωτος θὰ μείνω στὴ θωριά του
γιατ' εἶχα δλόλαμπρο τὸ ἰδεῖ
μέσα στὴν ἅγια σου ψυχὴ
20 σὰν ἦσουν ἐδῶ κάτω.

ΣΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ

Τὰ σκόρπια λουλουδάκια, ὅσα μία μέρα,
πρὶν τ' ἄλλου κόσμου ἰδεῖς τὸ θεῖο λιμάνι,
εἶχαν γιὰ σὲ τόση εὐωδία, πατέρα,
τὰ πλέκω τώρα, ἰδοὺ, σ' ἓνα στεφάνι.

- 5 Ἄχ! στοῦ τάφου σου μόνον τὸν ἀέρα
μὴν ἴσως τοῦτο θὰ σκορπάει λιθάνι,
δίχως ἐλπίδα νᾶχω ἐκεῖθε πέρα
γλυκὰ τοῦ Πίνδου ἀρώματα νὰ βγάνει;
- 10 Τῆς πέτρας ποῦ σὲ κρύβει ἔχω τὸ βάρος
μὲς στὴν καρδιά, τί δὲν ἀκούω τὸν ἦχο,
ποῦ τόσο μία φορά μᾶδινε θάρρος.
- Μίλειε καὶ πές, πού, σὰ στὸν ἴδιο τοῖχο
κλειστῷ τοῦ κιβουριοῦ σου, ἀντάμα ὁ χάρος
δὲ θέλει θάψει ἐκεῖ κάθε μου στίχο.
-

ΣΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΑΝΙΨΙΑΣ ΜΟΥ
ΕΛΙΖΑΣ ΔΟΥΣΜΑΝΗ

- Στὸ ὥραῖο σου λεύκωμα
ἔχε φροντίδα
μὴν ἄσπρη ἀφήσουνε
κάμμιά σελίδα.
- 5 Πλήν, θεῖος καὶ ἀνάδοχος,
εὐχὴ σοῦ δίνει,
πάντα ἢ καρδούλα σου
λευκὴ νὰ μείνει.
-

Ο ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΜΝΗΜΑ ΤΟΥ

Τί κλαῖς; Δὲ θέλει δάκρυα τοῦ τάφου τούτου ὁ λίθος
γιὰ τὴ σκληρότατη πληγὴ ποῦ μ' ἀνοίξε τὸ στῆθος·
βρύση τὰ μάτια σου ἄς γενοῦν, πονετικὲ διαβάτη,
νὰ κλάψεις τὴν Ἑλλάδα μου, ποῦναι πληγὲς γιομάτη.

ΑΜΟΥΣΙΑ

Σοφέ, ποῦ πᾶς μερόνυχτα ζητώντας τὴν ἀλήθεια,
δὲν ἄφηκες καμμία φορὰ
ναῦρουν ἀνάσαση γλυκειὰ
τὰ κουρασμένα στήθια;

- 5 Ποτέ, σὲ κόπου δειλίασμα, δὲν ἔτυχε τραγούδι,
μὲ οὐράνια δύναμη θερμὴ
νὰ σοῦ σηκώσει τὴν ψυχὴ
σὰν αὐγινὸ λουλούδι;

- 10 Στοῦ ποιητῆ τὰ πλάσματα μὴ ρίχνεις βλέμμα κρύο·
φίλο τὸν ἔχεις καὶ ἀδελφό·
ναὶ τῆς ἡμέρας τὸ θεὸ
λατρεύετε κι οἱ δύο.

Ψηλά, προτοῦ στὰ πνεύματα σοφίας αὐγὴ προβάλει,
στον ἥλιο ἀντίκρυ ἐπῆγε αὐτός,
ἀθάνατος κορυδαλός
βρύση ἀρμονίας νὰ βγάλει.

- 20 Σκόρπιο κοπάδι ἀνθρώπινο κατὰ τὸν ἥχο ἐπήδα,
κι ἐνῶ τὸν ἔπινε ὡς δροσιά,
στ' ἄφωτα κι ἔρμα λογικὰ
χρυσὴ θωροῦσε ἀχτίδα.

Τερπνὸ παρόμοιο πότισμα γιὰ σὲ θὰ νᾶναι ἀκόμα,
γιατί, ἂν ἡ μέρα εἶναι ψηλὴ
σύγνεφα μαῦρα ἐδῶ κι' ἐκεῖ
κρύβουν τὸ οὐράνιο χρῶμα.

- 25 Τοῦ κάκου τὰ στολίδια τῆς ἡ γῆ δὲν ἔχει δώσει!
μὴ τὰ πατήσεις καὶ θὰ ἴδεις
μὲ πόσα ρόδα ὁ ποιητῆς
κρεβδάτι θὰ σοῦ στρώσει.

Μόνος αὐτός, ἀνοίγοντας τὰ πειρωμένα χεῖλη,
30 ξυπνάει τοὺς ἤχους, κι ἤμπορεῖ
σὲ μακρυσμένην ἐποχὴ
φήμη θνητοῦ νὰ στείλει.

Χίλια σοφὰ συστήματα παλεύουν μ' ἄλλα τόσα,
καὶ ἀπὸ τοῦ κάμπου τῇ βοῇ
35 μᾶς πάει σ' ἀτάραχη κορφὴ
τῆς ἁρμονίας ἡ γλῶσσα.

Συχνά, σὰν ἥλιος φαίνεται, σκορποῦν τὰ πρῶτα ὡς χιόνια
μὸν ἢ θεόπλαστη λαλιὰ
40 τ' ἀνθρώπου ἀνάδει τὴν καρδιά
τώρα χιλιάδες χρόνια.

Νά! σὲ στεριὲς καὶ θάλασες φωνὴ ἀντιχάει τριγύρου,
μέσ' ἀπὸ ἀγνώριστους καιροὺς.
Πόσο μαγεύει! τὴν ἀκοῦς;
εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Ὀμήρου.

45 Νοῦς, ποὺ ποτὲ δὲν εὔρηκε σὲ τέτοιον ἦχο κάτι,
διψώντας ἄκοπα γιὰ φῶς
μένει στὴ νύχτα του, καθὼς
τοῦ θεοῦ τυφλοῦ τὸ μάτι.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΜΟΥ ΛΙΑΝΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

ΣΕΜΝΟΤΗ

Μή μοῦ πεῖς, δὲ σὲ ρωτάω,
πῶς καὶ πόσο μ' ἀγαπᾷς·
φτάνει ἐγὼ νὰ σὲ κοιτάω,
φτάνει ἐσὺ νὰ μὲ κοιτᾷς.

5

Γιατί, φῶς μου, ἐνῶ γυρεύω
τέτοια χάρη μοναχά,
τὰ δυὸ μάτια ποὺ λατρεύω
γέρνεις πάντα χαμηλά;

10

Τί μ' ἀρέσεις! Πρὶν τὰ χεῖλη
μεταβιᾷς ν' ἀνοίξω ἐγώ,
ροδοστόλιστον Ἀπρίλη
εἰς τὴν ὄψη σου θωρῶ.

15

Σὲ θωράω σεμνὴν ἀκόμα,
σὰν τὴν ὥρα ποῦχα ἰδεῖ
στοῦ προσώπου σου τὸ χρῶμα
τῆς ἀγάπης τὴν αὐγή.

ΠΡΩΤΑ ΚΑΙ ΚΑΤΟΠΙ

Πῶς δυνήθηκα νὰ ζήσω
πρὶν, ὦ κόρη, νὰ σὲ ἰδῶ;
τρέμει ὁ νοῦς νὰ γύρει ὀπίσω
εἰς τὸν ἄτυχο καιρό.

5 Τὸ θυμοῦμαι· ὁ κόσμος ὅλος
ἦταν ἀκαρπη ἐρημιά·
τ' οὐρανοῦ δὲν εἶχε ὁ θόλος,
τέτοια ὠραίαν ἀστροφεγγιά.

10 Δίχως ἄλλο, ἀπὸ τὴν ἄδεια
καὶ ἀσυντρόφιαστη ψυχή,
τῆς νυχτὸς τὰ κρύα σκοτάδια
τότε, ἀνέβαιναν ἐκεῖ.

15 Ἐάφνου ἐπρόβαλες ὀμπρός μου,
καί, μὲ χεῖλη φλογερά·
ἄστρο, ἐφώναξα τοῦ κόσμου
εἶν' ἡ ἀγάπη μοναχά.

ΒΡΑΔΙΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Εἶναι κρίμα ν' ἀντηχήσει
τ' ὄνομά σου στὸν ἀέρα,
μ' ὅσα ὁ κόσμος ὅλη μέρα
τοὺς ἀντίλαλους ξυπνά.

5 Τώρα ἐδράδιασε, κι ἡ φύση,
ἀπὸ ἀγάπη μαγεμένη,
τοῦτο τ' ὄνομα προσμένει
μὲ μίαν ἄκρα σιγαλιά.

10 Ἀπ' τὰ χεῖλη μου, τὸ κλέφτει
κάθε ζέφυρος μὲ βία
καί, Μαρία, παντοῦ Μαρία
ν' ἀντηχάει τριγύρω ἀκοῦς.

15 Νά! τ' ἀγροίκησε καὶ πέφτει
ὀλογλήγορα ἐν' ἀστέρι·
δίχως ἄλλο νὰ τὸ φέρει
πάει σὲ κόσμους μακρυνούς.

Λ Α Τ Ρ Ε Ι Α

Πῶς εἶσαι πλάσμα οὐρανικὸ τὸ ξέρω,
ἀλλὰ τοῦ κάκου ἐλπίδα θρέφω ἐγὼ
ἓνα δῶρο τῆς γῆς νὰ σοῦ προσφέρω,
ποῦ νὰ πρέπει σὲ πλάσμα οὐρανικό.

5 Στρώνω τὸ χῶμα ὅπου πατεῖς μὲ ὠραῖα,
παρθενικὰ λουλούδια τ' Ἀπριλιοῦ,
τῇ μαύρῃ τοῦ θανάτου ὁμῶς ἰδέα,
ζώντας γιὰ λίγο αὐτά, φέρνουν στὸ νοῦ.

10 Δὲν ἔχουν ἄλλῃ τύχῃ ὅσα τραγούδια,
τὲς χάρες σου ἀγωνίζονται νὰ ποῦν.
Ἄχ! τῆς καρδιάς μου εἶναι φτωχὰ λουλούδια
λίγο καὶ τοῦτα ὥσάν καὶ τ' ἄλλα ζοῦν.

15 Τί βλάβει! Ἄν δῶρο ἀθάνατο κανένα
δὲ βρίσκεις, ἄγγελέ μου, ἐδὼ στὴ γῇ,
τῇ φλόγα τῆς λατρείας πῶχω γιὰ σένα
πρόθυμα δέξου· εἶν' ἄλλου κόσμου αὐτή.

Π Ε Ρ Ι Δ Ι Α Β Α Σ Η

Πίστεψέ το· ἀλήθεια, φῶς μου
καθὼς ἔγραψαν πολλοί,
γιὰ τὲς ὁμορφες τοῦ κόσμου
ἦρθαν ἄγγελοι στὴ γῇ.

5 Δὲ μαντεύεις τὴν αἰτία
ποῦ ξαστόχησαν γοργὰ
τῇ χρυσῇ τους κατοικία,
τὰ χαμένα τους φτερά;

10 Κάθε βράδι, πού τ' αέρι
στο γιαλό μᾶς προσκαλεῖ
ἐγὼ τρέμω, ἂν ἔν' ἀστέρι
κάτου ἀστράφτοντας χυθεῖ.

15 Τρέμω, ναί, μὴν εἶν' κανένα
πνεῦμα δλόλαμπρο καὶ αὐτό,
ὅπου σ'εἶδε, καὶ γιὰ σένα
παραιτάει τὸν οὐρανό.

Σ Τ Η Β Α Ρ Κ Α

Κοίτα ἡ θάλασσα πῶς μένει
δίχως κίνημα, βουδή,
ἐνῶ ἡ βάρκα μου διαβαίνει
μὲ τὴν ὁμορφη ξανθή!

5 Πλῆθος λούλουδα γελοῦνε
στὰ προπόδια τοῦ νησιοῦ,
κι ἓνα κῦμα δὲν τραβοῦνε
μὲ τὰ μάγια τους αὐτοῦ.

10 Χωρισμένο τ' ἀκρογιάλι
ἀπ' τ' ἀκίνητα νερά
ὅλη ἀνοίγει τὴν ἀγκάλη,
κράζοντάς τα ἐρωτικά.

15 Ἄλλ' ἀπόψε μὴν ἐλπίζει
ἓνα μόνο τους φιλί,
πρὶν ἡ θεία ξαναπατήσει
τ' ἀνθοστόλιστο νησί.

ΕΥΠΥΝΑ

- Εὐπύνα, κόρη· μὴν ἀργήσεις
 τὸ προσκέφαλο ν' ἀφήσεις·
 μὴ στήν κλίνη σ' εὕρει ἀκόμα
 τῆς αὐγῆς τὸ πρῶτο χρῶμα!
- 5 Χθὲς τὸ χάραμα δὲ σ' εἶδα
 νὰ προβεῖς, χρυσή μου ἐλπίδα,
 καὶ μὲ ζάλη, καὶ μὲ τρόμο
 ἐπαράδερνα στὸ δρόμο.
- 10 ὦ! μία μέρα ἢ γῆ μονάχη
 τὴν τρομάρα μου θὲ νᾶχει,
 καὶ θ' ἀκούει τὴν ἴδια ζάλη,
 ἂν ὁ ἥλιος δὲν προβάλει.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

- Μὴ σὲ πλανοῦν τὰ ὀνείρατα
 ἢ αὐγὴ τὰ προβοδάει,
 ποὺ μὲ σκοπὸ βαστάει
 τὰ μάτια σου κλειστά·
- 5 Τί τ' ἄστρο, ποὺ περήφανα
 στὸ μέτωπό της βάνει,
 ὅλη τὴ λάμψη χάνει
 σὰν τᾶχεις ἀνοιχτά.
- 10 Στὸ κύμα ἢ ροδοπρόσωπη
 βρέχει τὸ θεῖο ποδάρι,
 θωρώντας μὲ καμάρι
 τὴν ὄψη τῆς ἐκεῖ.
- 15 Ἄλλ' ἂν τὰ ὦραῖα σου βλέφαρα
 τώρα ἢ φωνή μου ἀνοίγει,
 ἀχνίζοντας θὰ φύγει
 μὲ μιᾶς ἢ φθονερή.

Ο Ι Δ Υ Ο Π Ο Θ Ο Ι

Λένε ὅτι τ' ἄστρα, ποὺ ψηλὰ φεγγοβολώντας κλαῖνε,
δὲν εἶναι αὐτόφωτα κορμιά·
πῶς ἔχουν κάμπους καὶ βουνά,
πῶς ἔχουν ἀνθρώπους λένε.

5 Μ' ἀρέσει, κόρη μου, ποὺ σὺ μὲ ἀγάπη τὰ κοιτάζεις
δίχως, ἂν εἶναι ἀληθινοὶ
σ' αὐτὰ ποὺ γράφουν οἱ σοφοί,
καθόλου νὰ ξετάζεις.

10 Ἦθελα — μοῦπες μιὰ βραδιά — νᾶμαι κι ἐγὼ μ' ἐκεῖνα,
καὶ νὰ σοῦ ρίχνω ἀπὸ ψηλὰ
στὸ μέτωπο καὶ στὰ μαλλιά
κάθε ἀργυρή μου ἀχτίνα.

15 Τῆς γῆς ἀστέρι μοναχό, μὴ φύγεις ἀπ' ὀμπρὸς μου!
ἄφησε κάλλιο νὰ γενῶ
μέρος ἀχώριστο κι ἐγὼ
τοῦ ὠραίου μικροῦ σου κόσμου.

Θ Υ Μ Η Τ Ι Κ Ο

Τὰ λίγα μαλλιά σου
ποὺ κλειῶ μὲς στὸ χέρι
ν' ἀρπάξει τ' ἀέρι
τοῦ κάκου ζητᾷ.

Στ' ὠραῖο σου κεφάλι
τῆς αὔρας τὰ χνῶτα
ἅς παίξουν ὡς πρῶτα
μὲ τ' ἄλλα μαλλιά.

Ἐτοῦτα θὲ νᾶναι
κρυφὴ μου λατρεία
κλεισμένα σὲ μία
καρδοῦλα χρυσή.
Αὐτὴν ὁ πιστός σου
γιὰ πάντα θὰ βάλει
ἀπάνου στὴν ἄλλη,
ποὺ ἀκέρια σὲ κλεῖ.

Ε Π Ι Θ Υ Μ Ι Α

Ἄν ἐδυνότουν ἄνθρωπος
ξένη μορφὴ νὰ πάρει,
τοῦ πλάστη τέτοια χάρη
θὰ ἐγύρευα θερμά.
Καὶ μὴ θαρρεῖς, ἀγάπη μου,
πὼς ἤθελα ζητήσει
μὲ θεία νὰ μὲ στολίσει
ἀθάνατη ὁμορφιά.

Νὰ μὲ ζηλέψουν ἔπρεπε
στὸν οὐρανὸ κι οἱ ἄγγελοι,
ἂν ὅτι ὁ νοῦς μου θέλει
συνέβαινε ποτέ.
Ἄνίσως καὶ τὰ μέλη μου
ἠμπόρειαν νὰ γενοῦνε
τ' ἄσπρο σκυλάκι, ποῦναι
μερόνυχτα μ' ἐσέ.

Μ Α Γ Ν Η Τ Ι Σ Μ Ο Σ

Δὲ θαυμάζει ὁ λογισμὸς μου
Ἄν μία τράπεζα ἠμπορεῖ
δραγομάνος τ' ἄλλου κόσμου
ἐξαιτίας σου νὰ γενεῖ.
Ἄν ὁλόκληρη κινιέται
καὶ μὲ χτύπους μετρητοῦς,
τὴν ἀκούω ν' ἀπολογιέται
γιά τοὺς ἄφωνους νεκρούς.

Νὰ σκιρτάει καὶ νὰ σοῦ κρένει
μὴ δὲν εἶναι φυσικό,
ὅταν τέτοις τῇ θερμαίνει
τέτοιο χέρι ἀγγελικό;
Ὡ ξανθὴ μου, ἂν μπροστά σου
ζοῦν καὶ τ' ἄψυχα κορμιὰ,
τὸ τί αἰσθάνομαι στοχάσου,
ὅταν μὀρχεσαι κοντά!

Λ Α Μ Π Ρ Η

Χριστὸς ἀνέστη σήμερα κάνουν ἐχθροὶ καὶ φίλοι·
στὴν ἀναγάλλιαση τῆς γῆς,
ἔλα νὰ σμίξομε κι ἐμεῖς,
παρθένα ὦραία, τὰ χεῖλη.

Εἶν' ἅγιο τέτοιο φίλημα· θὰ τὸ ζητάω μὲ θάρρος
ὅσες φορές, ἀγαπητή,
καὶ δίχως νᾶναι ἡ σημερινή,
ξαναπατιέται ὁ χάρος.

Σὰ δὲ σὲ βλέπω εἴμ' ἄψυχος· ἀλλὰ ποτὲ δὲ βγαίνει
εἰς τὸν ὀρίζοντα τὸ φῶς,
δίχως νὰ σ' ἔχω πάλε ὀμπρὸς
κι ἀνάσταση νὰ γένει.

Νὰ τῇ γιορτάσεις θέλοντας, ἀγνή μου περιστέρα,
πρέπει, ὡς ὀρθόδοξη καλή,
σ' ἐμὲ τοῦ Πάσχα τὸ φιλὶ
νὰ δίνεις κάθε μέρα.

Α Ν Θ Ο Ν Ε Ρ Ο

Τοῦ Ἀπριλιοῦ ποῦ μᾶς ἐπέρασε
δέξου, κόρη ἀγαπημένη,
ἐδῶ μέσα σφαλισμένη
τὴν ὠραία μοσχοβολιά.

Γιὰ σὲ τᾶνθια ἐπῆαν χαρούμενα
μὲς σέτς φλόγες, ποῦχαν βία
καὶ τὴν ὕστερη εὐωδία
νὰ χωρίσουν ἀπ' αὐτῆ.

Σοῦ τὸ λέω φθονώντας, κι ἤθελα
μ' ἀναμένο ἀγάπης βλέμμα
νὰ μοῦ ἐστράγγιζες τὸ αἷμα
ἀπ' τὰ φύλλα τῆς καρδιάς.

Τότε γώ, κλεισμένον ἄρωμα
στ' Ἄγιο Βῆμα τῆς ψυχῆς σου,
ἂν ἐφθόναα συλλογίσου
ὅλα τρυτά ποῦ σκορπᾷς!

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Σ' ἀρέσουν τ' ἄνθια; Γλήγορα
 στὸ περιβόλι ἄς πᾶμε·
 ὥραϊο δεμάτι κάμε
 μὲ χρώματα πολλά.

Ὅμπρός σου ἰδὲς τὰ λούλουδα
 πῶς γέα λαβαίνουν ὄψη!
 τί χέρι θὰ τὰ κόψει
 αἰσθάνονται καὶ αὐτά.

ὦ! κοίτα δύο τραντάφυλλα
 τὰ δύο σ' ἓνα κλωνάρι,
 στὸν κόρφο σου γιὰ χάρη
 ζητοῦν νὰ τὰ δεχτεῖς.

Μὴ τὰ χωρίσεις! ἄφηστα
 ζευγαρωμένα ὥς εἶναι
 μία τύχη σὰν αὐτήγε
 θὰ λάβομε κι ἑμεῖς.

ΤΟ ΣΚΟΥΛΗΚΑΚΙ

Στάσου, Μαρία! — χαμήλωσε τὰ γαλανὰ σου μάτια,
 σκουλήκι ἀψήφιστο νὰ ἰδεῖς,
 ποὺ τῶχουν κάμει καταγῆς
 τρία, τέσσερα κορμάτια.

Βλέπεις; — καθένα στρίφεται, πᾶει χώρια, καὶ λαβαίνει
 δύναμη πάντα καὶ ζωή,
 ἔσο, μὲ δλάκερο κορμί,
 σκουλήκι νέο νὰ γένει.

Πότε ζωές ανθρώπινες ανθρώπου απομεινάρι
Στοῦ κόσμου ἐγέννησε τὸ φῶς;
"Οχι! ὁ περήφανος θνητὸς
δὲν ἔχει τέτοια χάρη.

Νᾶταν αὐτό, θὰ σῶλεγα: μὲ μίαν ἀξίνα χύσου
καὶ κόψε με λιανὰ λιανὰ·
κάθε κομμάτι καὶ καρδιά,
κάθε καρδιά δική σου.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

"Οχι! ἀνθρώπινο κοντύλι
δὲ σὲ ἱστόρισε, θεά!
πνέουν, ταραζόνται τὰ χεῖλη,
κυματίζουν τὰ μαλλιά.

Λέει καθέννας ὅπου βλέπει
τέτοιο πλάσμα τοῦ φωτός:
γιὰ ζωγράφος δὲν τῆς πρέπει
παρ' ὁ ἥλιος μοναχός.

Τὸν ἐμάγεψες καὶ τόση
φλόγα αἰσθάνθη ἐρωτική,
ὅπου ἐδὼ νὰ σὲ τυπώσει
μία δὲν ἔκανε στιγμή.

Τὰ ματάκια σου, θεά μου
σὰν τὸν ἥλιο θαυμαστά!
ὅμοια εἰκόνα στήν καρδιά μου
ξάφνου ἐχάραξαν καὶ αὐτά.

Δ Ε Η Σ Η

Ὅσες φορές, ἀγάπη μου,
στὴν ἐκκλησιὰ σὲ σμίγω,
τὸ στόμα δὲν ἀνοίγω
μία προσευχή νὰ πῶ.

Ἐσὲ τηράω κι αἰσθάνομαι,
ἐνῶ κοντά σου μένω,
τὸ πνεῦμα μου κλεισμένο
σὲ κύκλο μαγικό.

Θαρρώντας πῶς ἀμάρτησα,
τὸ μέρος ποῦσαι ἀφίνω·
φτερὰ στὸ νοῦ μου δίνω,
καὶ φεύγω ἀπὸ τὴ γῆ.

Μὲ φλογισμένη δέηση
στὸν οὐρανὸ προστρέχω,
καὶ πλέον σιμά μου σ' ἔχω,
ὅσο ἀνεβαίνω ἐκεῖ.

—————

ΑΔΙΚΗ ΖΗΛΕΙΑ

Τοῦ προσώπου σου τὰ κάλλη
νὰ μοῦ σθύσει ἀπὸ τὸ νοῦ
ὁμορφιά δὲ βρίσκειτ' ἄλλη
εἰς τὴν πλάση τοῦ θεοῦ.

Τρέμει, ἀλήθεια, τὸν Ἀπρίλη
ἡ καρδιά μου ἀπὸ χαρά,
ὅταν βλέπω ἓνα γιοφύλλι
ἓνα ρόδο, μιὰ μοσκιὰ.

Βρίσκω, ναί, θλιμμένη χάρη
κι ἓνα μάγεμα κρυφὸ
εἰς τὸ κάτασπρο φεγγάρι,
στὸν ὥραϊον αὐγερινό.

Μόν, ἀγάπη μου, στοχάσου
ποῦ μοῦ δείχνει ὁ λογισμὸς
ἓναν ἥσκιο τσ' ὁμορφιάς σου
στὰ λουλούδια καὶ στὸ φῶς.

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

Χαρὰ σὲ σᾶς! — ἡ ἀγάπη μου,
τραγούδια εὐτυχισμένα,
σᾶς ἔχει φυλαμένα
στὴν κλίνη της κοντά.

Ὅταν ἐκεῖ, σὰν ἄγγελος
μονάχη ἀργοπλαγιάζει,
σᾶς παίρνει, σᾶς διαβάζει
μὲ ἀγνότατη χαρά.

Προσπερινὸ τραντάφυλλο,
ποῦ ἐγὼ τῆς εἶχα φέρει
μὲ τὸ δεξιὸν χέρι,
διαβάζοντας κρατεῖ.

Καὶ σ' ἓνα ἢ σ' ἄλλο φύλλο σας
τὸ ἀγαπητὸ ξεράδι
σᾶς βάνει γιὰ σημάδι,
προτοῦ νὰ κοιμηθεῖ.

Θ Υ Μ Η Σ Η

Τοῦ κάκου μᾶς χωρίζουνε
 ράχες, βουνὰ καὶ κάμποι·
 τὸ πρόσωπό σου λάμπει
 στὸ νοῦ μου, στὴν καρδιά.

Τῆς λύπης μαῦρο σύγνεφο
 δὲν ἤμπορεῖ νὰ φτάσει
 τὸ φῶς του νὰ σκεπάσει
 μίαν ὥρα μοναχά.

Καὶ πρὶν σωθοῦνε οἱ μέρες μου
 στοῦ χάρου τὸν ἀγῶνα
 τῇ θεῖα γλυκειά μου εἰκόνα
 θὰ βλέπει ὁ λογισμός.

Ἀνίσως ἔχει ὀνειράτα
 ὁ ὕπνος τοῦ θανάτου
 στὸν Ἄδη κι ἐκεῖ κάτω
 θὰ μ' ἀπομένει ὀμπρός.

—————

Α Π Ο Μ Α Κ Ρ Υ Σ Μ Ο Σ

Στὴν ἐξορία ποῦ βρίσκομαι,
 στὴ θλίψη ἐπού'μαι τώρα
 τ' ἀρμονικά μου δῶρα
 θὰ δέχεσαι συχνά.

Ἐδὼ ποῦ ξάφνου ἐρρίχτηκα
 ἀπὸ τὴν ἄγρια τύχη,
 μοῦ ἀπόμειναν οἱ στίχοι
 ἀθλία παρηγοριά.

Καὶ πῶς μίαν ἄλλη δύναται
 τώρα ἡ ψυχὴ μου ναῦρει;
 δὲ σὲ θωράω καὶ μαύρη
 μοῦ φαίνεται ἡ ζωή.

Στὴ νύχτα ποῦ μ' ἐπλάκωσε
 τραγούδια νέα μαθαίνω·
 ἀηδόνι τυφλωμένο
 τερπνότερα λαλεῖ.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Ἄχ! τὸ θεόρατο βουνὸ
 γιατί δὲ χαμηλώνει;
 Χριστέ μου, ἂν ἦταν βολετὸ
 νὰ δώσω μία νὰ τὸ διαδῶ
 σὰν ἓνα χελιδόνι!

Ὡραῖα τῆς ἀνοιξῆς πουλιὰ
 γιὰ πέρα μισεμένα
 δανείσετε μου τὰ φτερά,
 καὶ νέα λαλήματα γλυκὰ
 θὰ μάθετε ἀπὸ μένα.

Τὶ λέω! Τερπνότατη φωνή
 σᾶς ἔδωκεν ἡ φύση,
 καὶ μὲ τὰ μάτια τῆς αὐτῇ
 θάχει τὴ χάρη κάθε αὐγῇ
 τὸ φῶς μου νὰ ξυπνήσει.

Ἐγὼ — καὶ ἄς πλέκω τεχνικὰ
 τοῦ τραγουδιοῦ τὸ στίχο —
 πέρα, σὲ τούτῃ τὴν ἐρμιά
 ξυπνάω τριγύρω μοναχὰ
 τῆς λαγκαδιᾶς τὸν ἦχο.